

APOSTOLUL

CURIERUL ♦ ARHIEPISCOPIEI ♦ ORTODOXE
ROMANE ♦ DIN ♦ BUCUREȘTI
APARE ODATĂ PE LUNĂ

REDAȚIA :

Arhiepiscopia Bucureștilor
SECȚIA CULTURALĂ

ABONAMENTUL :

Pentru preoți, diaconi și instituții 150 lei pe an;
pentru cântăreți și paracliseri 100 lei.

ADMINISTRAȚIA :

Arhiepiscopia Bucureștilor
SECȚIA ECONOMICĂ

MĂRIA SA MIHAI MARELE VOEVOD DE ALBA IULIA A DEPUȘ JURĂMÂNTUL CA SENATOR DE DREPT

In ziua de 25 Noembrie cor. Măria Sa Mihai Marele Voevod de Alba Iulia, Moștenitorul Tronului, a fost primit în Senatul Țării. In ședință solemnă a rostit cuvântul Său cald și luminat în calitate

de Senator de drept. Odată cu acest eveniment s'a evocat în aceeași măreață ședință, ziua de 25 Noembrie 1914 când Majestatea Sa Regele Carol al II-lea, a intrat în Parlamentul Țării.

Măria Sa Mihai Marele Voevod de Alba-Iulia, depunând jurământul în fața Prea Fericitului Patriarh Nicodim

In ochii senini ai Vlăstarului regesc pot privi zările strălucitoare ale viitorului și se vedește farmecul adolescenței și se lui neamului nostru.

Purtând numele celui mai brav Voevod al Țării, Marele Voevod Mihai, ne este cu atât mai scump inimilor noastre cu cât din înfățișarea Lui falnică de Voevod luminos al destinelor românești, radiază eroismul biruitor al Marilor Săi înaintași Regi și Impărați.

Iubirea întregului popor românesc l-a învăluit din leagănul copilăriei, și l-a însoțit în fermecătoarea Sa adolescență, până acum când începe cumpăna grijilor și strădaniilor de jertfelnicie pentru poporul Său.

Clipa primirii Măriei Sale în Maturul Corp a fost plină de farmec, de lumină, și de nespusă bucurie pentru întreg poporul românesc.

Biserica ortodoxă încălzită de har și de raze cerești s'a bucurat cu bucurie mare de această lăină în care pe drumul istoriei, se leagă viguros firul destinului neamului cu strălucirea și înțelepciunea Dinastiei române.

Dumnezeu a hărăzit ca la izbăvirea și propășirea neamului nostru să vegheze

Măria Sa Mihai Marele Voevod de Alba-Iulia, după depunerea jurământului, ia loc pe banca senatorială lângă Prea Fericitul Patriarh Nicodim.

binecuvântata înțelepciune și jertfă a Marilor noștrii Regi.

Un fior de dragoste a năpădit sufletul neamului, în acea zi de sărbătoare națională când Măria Sa a depus jurământul în fața Patriarhului Țării și a Senatului, exprimându-și așa de senin și de măreț, simțămintele Sale de neșarmurită iubire pentru Neam, Țară și Tron.

În aceste timpuri grele, poporul român și Biserica dreptmăritoare își îndreaptă toată nădejdea lor biruitoare și toată devoțiunea lor curată către Suprema Căpe-

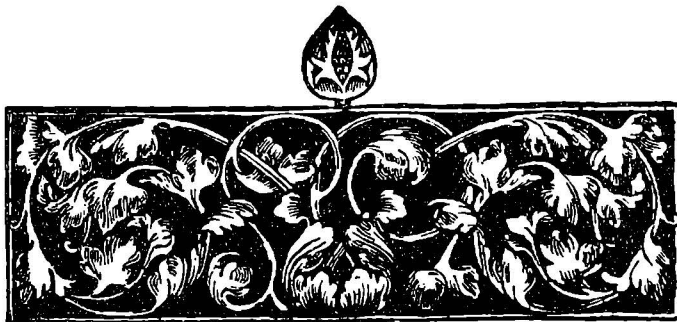
tenie a Țării și către falnicul Moștenitor al Tronului.

Puteri înnoitoare ca de vultur ne vin dela strălucita Dinastie, care întruchipează interesul unitar al națiunii, propășirea și gloria Țării noastre în veci nebiruită.

*Din adâncul inimei să sligăm:
Trăiască Majestatea Sa Regele Carol al II-lea!*

Trăiască Măria Sa Mihai Marele Voevod de Alba Iulia!

Trăiască România!

CHEMARE ȘI INDEMN CĂTRE CUCERNICII PREOȚI DIN ACEASTĂ DE DUMNEZEU PĂZITĂ EPARHIE

Creștinismul dealungul veacurilor nu s'a menținut și n'a progresat prin pasivitatea apostolilor lui evanghelic; iar Biserica ortodoxă nu a fost statică, ci activă, dinamică. Indemnul și porunca Mântuitorului Iisus Hristos dată apostolilor Săi, au fost întotdeauna o adâncă învățare sufletească și o forță vie a misionarismului înflăcărat.

Adâncind caracterul intim al Bisericii ortodoxe, ne putem convinge cu prisosință despre vigoarea ei păstrată prin sfințenie și curăție morală și ne putem încredința de triumful ei. Istoria ne este vie mărturie despre încordările și luptele prin care a trecut Biserica ortodoxă; ea ne grăește viu despre gloria ei, dar și despre strădania și jertfa ei pentru izbăvirea sufletelor și tămăduirea inimilor pe drumul însoțit al împărăției lui Dumnezeu pe pământ.

Iată însă că Biserica noastră strămoșească a împărtășit întotdeauna bucuriile și suferințele poporului român, pe al cărui suflet ea l-a făurit și la oțel în cursul atâtor veacuri de vitregie și încercări. Și astăzi când scumpa noastră Țară trece prin încordări și îngrijorări pricinuite de furtuna ce s'a abătut asupra popoarelor de pe continentul nostru. Biserica strămoșească trebuie să stea de veghe pentru întărirea sufletului neamului românesc. Ea trebuie să fie strajă neadormită, lumină nestinsă și mare sprijinitoare atât în elanul viguros al neamului nostru, cât și în alinarea celor din lipsă și suferință.

Niciodată poate mai mult ca în aceste vremuri nu s'a cerut Bisericii ortodoxe și slujitorilor ei mai multă agerime, mai multă înțelegere și mai multă jertfă. Preotul care este înnoitor al vieții creștinești și crainic al unui duh nou de viață, se cade să vibreze permanent pentru sfințenia și înălțimea misiunii lui apostolice. Binevestirea cuvântului lui Dumnezeu, grija de suflet și milostivirea către cei obidiți și în nevoi, iată câteva porunci tainice ale apostolatului creștin din zilele noastre. Și dacă preotului i să cere să fie un acumulator al vieții supranaturale, cu atât mai mult i se impune să fie un potir plin până peste margini de viața lui Iisus Hristos, care se revarsă peste sufletele credincioșilor. Numai unui

preot în al cărui suflet viază Hristos, i se poate pretinde să se identifice cu marile credințe și idealurile suprafirești și să se jertfească pentru marea sa misiune și pentru oțelirea sufletului creștinesc și românesc.

Iată că a venit timpul când Cucerniciile Voastre. trebuie să dovedeți prin fapte eroismul sacerdotului dinamic, viu. Iată că acum se poate vădi preocuparea, râvna și iubirea pe care o arătați față de înalta slujire la care ați fost chemați de milostivul Dumnezeu. Lucrarea Frăților Voastre este atât de vastă și atât de urgentă, încât nimic nu veți isbândi, dacă nu desvoltați și prețuiți în primul rând valoarea personalității duhovnicești. Azi este vremea personalităților, nu a gloatelor, a marilor inițiați în cele duhovnicești, nu a mediocrității. Și preoții prin definiție sunt chemați să fie personalități religioase, nu oameni comuni. Biserica ortodoxă mai mult ca ori când are trebuință de apostoli, care să învingă lumea prin viața lor stăpânită de idealuri înalte. Căci Biserica dealungul veacurilor a rezistat, a cucerit și a învins nu atât prin erudiție, cât prin sfințenie.

Lucrarea pastorală în multiplele ei forme, cuprinde nu numai latura de cucerire a sufletelor, de ofensivă pe frontul duhovnicesc și de încordare sfântă în vederea formării morale a obștei, a familiei și a omului prin Iisus Hristos, ci și latura apărării, a luptei izbăvitoare pentru a păstra neatinsă credința strămoșească și pentru a veghea ca duhul pustiilor al curentelor rele ale vremii, să nu se strecoare în inimile și sufletele credincioșilor.

Cele două laturi ale misiunii de cucerire și de apărare, nu vor fi pe deplin satisfăcute decât numai atunci când flacăra credinței va fi nestinsă în fiecare misionar, conșinși fiind pe deplin că fiecare preot este un misionar în cel mai viu și mai sfânt înțeles al acestui cuvânt; misionar, care prin personalitatea sa trebuie să strălucească prin viața duhovnicească pentru parohia și lumea în care trăește.

Toate teoriile și metodele misionare sunt nule, dacă nu există eroismul evanghelic atât al aspirațiilor arzătoare ale idealului sufletesc, cât și

al virtuții evanghelice. Astăzi când sufletele se clatină, avem nevoie de misionari; avem nevoie de acea falangă de elită sacerdotală, care ascultă chemarea Domnului și Mântuitorului Iisus Hristos: „Mergeți și învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sf. Duh“.

Marea taină a misionarilor este iubirea nepolită pentru cultivarea sufletelor; este dragostea pentru misiunea preoțească; și este mai presus de orice, acea înălțare sufletească, care este în stare să așeze pe Mântuitorul Hristos temelie și far de lumină nestinsă al conștiinței apostolice. Este deci momentul să ascultați în această privință glasul Mântuitorului care zice: „Eu sunt vița, voi mlădițele. Cine rămâne întru Mine și în cine Eu rămân aduce roadă multă. Căci fără de Mine nu puteți face nimic“.

Înviorați deci munca pastorală prin Mântuitorul Iisus Hristos, în felul ca viața frațiilor Voastre să fie călăuzită de cea mai vie convingere apostolică, prin care se ajunge la înfăptuiri rodnice în ogorul duhovnicesc.

Timpul ternii a sosit. Nu pierdeți nici o clipă din acest timp atât de potrivit ca răgaz desfășurării unei activități pastorale rodnice. Faceți-vă un program de lucru cât mai bogat. Împreunați la această muncă sfântă toate energiile și bunevoiențele spre a Vă sprijini în lucrarea aceasta grea de tămăduire a inimilor. Și mai presus de toate nu fiți niciodată nepăsători la durerile lumii. În aceste vremuri grele sprijiniți din tot sufletul lucrarea de ajutorare a celor ce sunt în concentrare. Vizitați-vă enoriașii, fiți mângâitori la durerile lor, și interesați-vă de păsurile și necazurile lor. Luați inițiativa de ajutorare a familiilor celor ce sunt chemați să vegheze la hotarele scumpei noastre Țări. Ușurați-le viața prin fapte grăitoare de creștinism activ și prin cuvinte de mângâere și îmbărbătare duhovnicească.

Am luat cunoștință cu multă bucurie sufletească că mulți din Cuc. Voastre ați sprijinit înzestrarea bravei noastre armate prin strângerea de îmbrăcăminte și de cereale. Indemnăm din toată inima pe toți Cuc. Preoți din această de Dumnezeu păzită Eparhie și poruncim chiar tuturor să ajute cum se poate mai creștinește această frumoasă lucrare. Căci să nu se uite că poporul român a trăit în jurul Bisericii, prin care s'a putut ajunge la construirea unei firi etnice unitare și cu o limbă omogenă. La umbra Altarului, preotul aprins de râvnă duhovnicească a învăluit sufletul neamului în har și lumină cerească, închegându-l într'un gând și simțire prin credința în Dumnezeu. Aveți deci grijă de sufletul neamului! Întăriți-i credința și sprijiniți cu prețul oricărei jertfe opera samariteană. Faceți chemare către toate inimile creștine. Și bogat și sărac și învățat și neînvățat să dăruiască din agonisita lui atât pentru înzestrarea armatei cât și pentru cei în suferință,

Fiți deapururi veghetori și jertfiți totul pentru împărăția lui Dumnezeu pe pământ. Vom urmări cu plăcere lucrarea Sf. Voastre, ne vom bucura de strădaniile și biruința Voastră și avem convingerea că nu este nici un preot care prin fapta sa să asvârle o umbră de mâhnire în inima noastră.

Toate aceste sfaturi și îndemnuri le despridem din sufletul nostru. Urmați-le cu sfințenie.

Vă trimitem patriarhicești binecuvântări și rugăm pe Bunul Dumnezeu să vă facă parte de mari biruinți duhovnicești.

NICODIM

Arhiepiscop-Patriarh

Consilier Referent,
Pr. D. Cristescu

CUVÂNT ROSTIT DE PĂR. DR. V. VASILACHE CU PRILEJUL INSTALĂRII P. C. SALE CA DIRECTOR AL CANCELARIEI SF. ARHIEPISCOPII

*Prea Cucernici părinți, și
Domnilor funcționari,*

Acum câteva zile în urmă, când am plecat de la Iași, am spus Domnilor Funcționari de la Cancelaria Sf. Mitropolii a Moldovei și Sucevei, că mă despart de ei ca de niște frați.

Astăzi, când pășesc în ascultarea unei noi chemări, vă pot mărturisi că vin în mijlocul Domniilor Voastre, ca într-o familie. Privesc la P. C. Referenți ca la niște frați mai mari, iar la Domnii Funcționari, ca la frații mei mai mici. Intr'adevăr că munca pe care o vom desfășura împreună pe acelaș ogor și cu aceeaș mulțămire a lucrului înfăptuit ne va înfrăți. Și astfel cu toții uniți frățeste, vom înflori traiul nostru sub călăuzirea duhovnicească a I. P. S. Patriarh Nicodim, la care privim ca la un Părinte prea bun și înțelept.

În această privință să-mi fie îngăduit să dau glas mărturisirilor făcute mie de Funcționarii Cancelariei Mitropoliei de la Iași.

— Prin plecarea I. P. S. Nicodim de la conducerea eparhiei Moldovei, noi înmănușăm în sufletul nostru două sentimente cu totul deosebite: al regretului de a nu mai avea conducător în deaproape pe I. P. S. Nicodim, și al mândriei sufleteste de a fi avut de Stăpân pe I. P. S. Sa... Mândria de a fi fost și noi ostenitori în a împlini hotărârile I. P. S. Sale, pe cari noi le împărțeam tuturor fiilor sufletesti ai eparhiei... Așa fiecare din noi a lucrat și în unul din așezămintele înființate de I. P. S. Nicodim. Unul ca director, altul președinte, alții secretari, ori contabili, la Bibliotecă Eparhială, sau Fabrica de Lumânări, cu toții priveghind și ostenind ca totul să meargă pe calea cea bună dorită de ctitorul mult iubit. Și așa toate se înfiripau, toate creșteau și înflureau și noi cu ele... sub oblăduitoarea grijă a I. P. S. Nicodim.

Iată bucuria pe care o putem mărturisi și noi la început de activitate a I. P. S. Nicodim, ca Patriarh al României. Prestigiul ierarhului e prestigiul care investimăntează cu strălucire pe toți fii sufletesti ai Bisericii. I. P. S. Patriarh Nicodim e ierarhul ce întrupează nu numai una din calitățile ce au făcut strălucitori pe ierarhii trecutului, ci I. P. S. Sa înmănușează în sufletul său, sinteza prestigiului a nenumărați ierarhi. I. P. S. Nicodim e Patriarhul Psaltirei, al Noului Testament și al Bibliei; e Patriarhul Cazaniei timpurilor de față; e Patriarhul care a îmbogățit istoria Bisericii cu lucrări de seamă; e Patriarhul culturii teologice contemporane, prin cele peste 70 de lucrări de seamă ce le-a dat la lumina tiparului...

Patriarhul nostru e ctitorul unei renașteri a vieții monahale. E înzestrătorul mănăstirilor din toată țara. E ctitorul alături de M. S. Regele Carol II și voevozii și ierarhii trecutului, a acestor așezămintे duhovnicești, care doresc și lucrează numai și numai pentru binele veșnic al neamului

românesc. I. P. S. Patriarh Nicodim e ierarhul înfăptuirilor ce au creat o nouă vecuire episcopiei Hușilor, arhiepiscopiei Chișinăului, și Mitropoliei Moldovei și Sucevei.

Înainte de a ajunge Patriarh, I. P. S. Nicodim a condus duhovnicește întreaga Moldovă a lui Ștefan cel Mare, dintre Carpați și Nistru. Și acum aici nu vine cu încercări, ci cu pășirea spornică, și sigură pe calea cea împărătească a ctitoriei Bisericii Ortodoxe Române.

Iată cine este Păstorul căruiua noi îi datorim ascultare, înțelegere și dragoste până la sacrificiu. El e în slujba lui Dumnezeu și noi umili lucrători în ogorul acestei înalte chemări. Așezământul în care avem cinstea să lucrăm e în fruntea celorlalte așezăminte nu numai prin cinste, dar și prin răspundere. Fiecare din noi având a fi răspunzător în tot ceea ce face aici, nu numai în fața legilor Statului nostru, dar ceva mai mult, și în primul loc, e răspunderea pe care are să o dea în fața lui Dumnezeu. Dreptul – Judecător. În această privință activitatea noastră e mărită în prestigiul ei, fiind privită în intinsul nemărginit al veșniciei, sub supravegherea lui Dumnezeu.

Socot că în chip firesc, această răspundere în fața lui Dumnezeu, care vede toate și știe toate, și apoi și în fața legilor omenești, sporește zelul și atenția noastră, și mărește puterea de muncă. Să slujim Domnului cu frică și oamenilor cu dragoste și, Vă asigur, că această muncă ne va întări și mai mult, căci cugetul curat ne va da odihna care alungă oboseala și dă vieții mai multă vioiciune...

Fraților, e drept că noi funcționarii nu ne învrednicim de marea chemare a preoților, de a fi slujitori tainelor sfinte, însă noi suntem în slujba I. P. S. Patriarh, care călăuzește această prea aleasă clasă a preoției...

Un scriitor din zilele noastre, înfățișează într-o scenă a piesei sale, o discuție foarte interesantă între doi filosofi. Unul susținea că nu sunt decât 9 muze. Celălalt căuta să-i argumenteze, că dincontra, sunt 10 muze. A zecea muză fiind *administratia*, care orânduiește disciplina celor nouă, căci spunea el, fără a zecea muză, celelalte nu-și pot ajunge scopul existenței lor, fiind gata de război și în luptă în orice clipă. De aici se ajunge la însăși tăcerea lor, după cunoscuta maximă, „inter arma silent musa“.

Această prețuire a chemării administrative, socot că mai ales acum, în aceste vremi, se poate aprecia la justa ei valoare.

Cu aceste gânduri, cu aceste simțiminte de frățietate, luminate de conștiința chemării și a responsabilității noastre, pășesc în ascultarea aceluia care dorește și înfăptuește numai și numai binele acestei eparhii și a întregii Biserici Ortodoxe din Țara noastră și de oriunde.

Protos. VASILE VASILACHE

UN VLĂDICĂ DE NEUITAT: IOSIF NANIESCU¹⁾

De neuitat, în adevăr, este chipul blajinului și credinciosului ierarh Iosif Naniescu, care a păstorit pe jâlțul metropolitan al Moldovei în cei din urmă treizeci de ani ai veacului trecut.

Nu-mi este în gând, iubii ascultători, să vă răpesc sfertul de ceas acesta, cu cine știe ce schițare sarbădă de biografie — ci gândul meu este altul. Acela de a îndrăzni să aduc în fața duhului Dvs. câteva amintiri pe care le păstrez despre această figură arhierasă, atâta de senină și de grăitoare.

Iată, acum patruzeci de ani, când am poposit în Iași, ca să urmez cursul superior al Liceului Național, — vechea cetate a Moldovei mai păstra ceva din patriarhalitatea ei spirituală.² Plutea în văzduhul ei ceva din povestea cea minunată a trecutului vovodal. În ceasurile acelea de toamnă blândă — așa cum sunt toamnele moldovenești — sufletul nostru de copii aflați printre străini, prindea nu știu ce suavă aburire a unei vremi mistuite de mult, — ca o vagă mângâiere sufletească venită din depărtări necunoscute.

Mai osebit când, în după-amiezile pline de melancolie, se auzeau clopotele bisericilor ieșene, sufletul se lasă prins de mireasma trecutului.

Atunci, pașii noștri de liceeni visători, se îndreptară spre biserica mitropolitană, vasta bazilică de curând sfințită, — și acolo, rămași câteva clipe în uimire din pricina dimensiunilor enorme ale bolților și-ale pilaștrilor, ne simțirăm cuprinși de buna atmosferă patriarhală care se desprindea de peste tot: și depe picturile lui Tătărescu, și de pe tâmpla enormă care părea pieptul plin de sfinte decorații ale unei apocaliptice Ființe, și de dalele pătrate de jos, — și de pe luciul marmorean al înalților stâlpi, — și de pe coloritul viu al vitrourilor — și de pe cuprinsul larg al cafalui, — de peste tot.

Dar mai ales ceva neobișnuit a atras luarea aminte a noastră, chiar din cea dintâi clipă a atingerii sufletului nostru cu catedrala metropolitană. Colo, în dreapta, pe jâlțul aurit stătea un om

plin de smerită înfățișare, îmbrăcat într'o simplă haină călugărească, având o barbă lungă până aproape de brâu și albă. Iar când ochii noștri se opriră în ochii lui, dintr'odată, ca într'o bună vrajă, am simțit cum în toată încăperea duhului nostru invadează un torent cald de bunătate și de dragoste.

Acolo, în jâlțul arhieresc, stătea mitropolitul Iosif Naniescu.

Și unul altuia, începurăm să ne șoptim: Acesta-i Iosif Naniescu... — căci vestea bunătății și curăției sufletului lui mersese înainte — era ceva care făcea parte întregitoare din însăși înfățișarea spirituală a cetății — ieșene.

Și în cea dintâi duminică, în care îi cunoscuserăm chipul cel trupesc, nu îndrăznirăm să ne apropiem să-i sărutăm dreapta și să primim părinteasca binecuvântare.

Dar plecând de acolo, luarăm cu noi, în suflet, o icoană care nu avea să ne mai părăsească niciodată. Și ori de câte ori în lungile ore de lecții ale după amiezilor școlarești, auzeam la ceasul vecerniei clopotul de la Mitropolie, ne era peste puțină să nu cugetăm la blândul ierarh, cu barba ca a sfântului Haralambie, cu haina de monah, aspră și necăutată, cu privirea de-o bunătate fără margini.

Dar la a doua venire a noastră în lăcașul de închinare, nu mai puturăm să ne stăpânim — și mersem, cu sială, spre mâna bunului părinte, ca să-i o sărutăm și să primim binecuvântarea dorită de sufletele noastre.

Și bine-mi aduc aminte cum, totdeauna, după terminarea sfinte slujbe, bătrânul ierarh trebuia să facă dela jâlțul său până la ieșire cel puțin jumătate de ceas. Căci nu era nimeni în biserică la ceasul acela, care să nu vrea să-i iasă înainte și să-i sărute dreapta, uscată, e drept, de bătrâneț, dar atâta de mângâietoare, când se apleca pe frunți, ca să le atingă dela cel mai vrăsnic până la copilașul din brațele mamei, toți luau această atingere — precum și o fărâcă dulce din privirea lui senină și bună. Niciodată — și nimeni, n'a surprins pe chipul lui vreo umbră de nerăb-

1. Cuvânt rostit la radio în ziua de 21 Oct: cor.

oare sau vreo cută de nemulțumire. Și doar era atât de bătrân, la vremea aceea.

Pe urmă, am aflat și noi, unele măcar din semnele bunătății lui. Pe cât de darnică era mâna lui, pe atât de avar era intru a se lăuda cumva cu faptele credinței și-ale bunătății lui. Așa că, cu greu putem afla cumva despre acestea. Dar „nu este nimic care să nu iasă la lumină“ — și astfel, aflăram cum toată strănsura lui cea materialnică mergea spre lucrarea milosteniei creștine. Mai ales, ajuta pe tineri întru săvârșirea studiilor lor. O, — mulți, foarte mulți au fost ajutați de mitropolitul Iosif Naniescu.

Iată, în una din zilele păstoririi lui așa a fost voia lui Dumnezeu, ca pașii acestui ierarh cu viața sfințită, să meargă spre un tânăr, al cărui nume era Neculai Munteanu, fecior de țăran dintr'un resfirat sat din Neamț. Și duhul ierarhului a simțit că în tânărul acesta zace o putere bună, de frumoase nădejdi dătătoare. Și i-a zis lui: „Nu vrei, oare, să înveți, tinere, carte teologică?“ — și acela i-a răspuns: „Ba vreau, înalt prea sfințite stăpâne...“ — și bunul Iosif Naniescu l-a luat, l-a dat la învățătură de carte teologică, — iar după ce tânărul a isprăvit școalele de pe la noi, ierarhul l-a trimis la alte școli, mai înalte, de prin străine locuri. A mers, așadar, teologul la Kiev, în împărăția țărilor — și acolo și-a învățat cunoașterea de carte bisericească.

Și iată că după ce a isprăvit și școalele acelea de sus, teologul a cerut a fi cinstit cu monahiceasca haină, cea „asemeni cu a ingerilor“ — și el a fost îmbrăcat în acea haină — și i s'a dat lui nume de schimnic, Nicodim. Așa că Neculai Munteanu a devenit monahul Nicodim Munteanu, carele, după o muncă și rodnică mergere pe căile cele preoțești și arhieresti, este astăzi Căpetenia noastră duhovnicească, Înalt Prea Sfințitul Patriarh al României.

Așa că acolo sus, la cârma Bisericii noastre, se află ceva și din duhul aceluia care a fost bunul, blândul, milostivul mitropolit Iosif Naniescu.

— Dar, în amintirile noastre, chipul părintelui Iosif mai este legat de ceva, care, iarăși, nicidecum nu-l vom putea uita.

Corul lui Muzicescu...

Care, din cei care au avut norocul de a auzi corul lui Muzicescu prin preajma anului 1900, poate să uite ce-a fost el pentru țara noastră — pentru biserica noastră? Multe coruri de biserică am auzit în lungii ani care s'au scurs de-atunci, dar nici unul nu s'a ridicat pâna la neatinsa înălțime la care se ridicase corul lui Muzicescu... La sfânta slujbă a liturghiei, corul acesta revărsa

atâtea valuri de armonie peste sufletele celor de jos, din bazilică, în cât nu era om de orice vârstă și de orice treaptă ar fi fost, care să nu-și simtă sufletul săgetat de sublima cântare. Ochii, toți, erau umeziți — și nu odată, am văzut stând în ceasurile acelea, rezemați de înalții stâlpi din biserică, pe unii care nu erau de credința noastră, dar veneau acolo ca să-și lase sufletul îmbătat de sfânta mireasmă a minunatei cântări...

Ei bine, acest cor, a cărui faimă n'a rămas numai în hotarul țării, ci a mers și dicolo de ele, era, în cea mai mare măsură, opera lui Iosif Naniescu. Cu neconținere, punga, larg deschisă, a darnicului mitropolit a vărsat, unde trebuia, banul, care, apoi, avea să se prefacă în cântare din ce în ce mai dulce, pentru ca mergând spre sufletele celor de jos, să le înalțe, să le curețe, să le dea bune îndrumări, — să le sfințească, în căile cele grele și amestecate ale lumii acesteia.

— Da, mulțumesc și eu, cu slobodă recunoștință, bunului arhieru, pentru minunata lucrare pe care atât binecuvântările lui, cât și armoniile cerești ale acelu cor au făcut-o și în sufletul meu. Datorez acelor ceasuri din depărtata vreme, multă — și dreaptă recunoștință.

— Și așa, zi cu zi, an cu an, se făcea între noi și ierarhul cu barbă lungă și ascuțită și cu privirea de sfânt, o legătură din acelea care niciodată nu se mai pot rupe.

În Iașul vremilor acelora, mai era ceva care se lega deadreptul cu viața acestui — arhieru și care de asemenea, ni-a lăsat aduceri aminte pline de senin și de curată mireasmă duhovnicească.

Era praznicul sfintei Parascheva.

Cu câteva zile mai înainte de acest praznic, încep să se reverse asupra Iașului, valuri — valuri de credincioși, veniți din toate părțile Moldovei. Dar mai cu seamă, la racla de argint a sfintei, venea Basarabia. O, — atunci Basarabia nu era lipită de noi, — așa în cât când ea venea la Iași, ceasurile acelea — erau încărcate încă de-o binecuvântare: aceea a unei înfrățiri mai mari, sub bolțile înalte ale catedralei metropolitane, în preajma osemintelor sfinte ale proteguitoarei Moldovei.

Iar praznic și îndrumător al sfântului alai era bătrânul nostru ierarh, care, zile și nopți întregi, veghea la nesfârșitul lanț de credincioși care veneau să ia atingere cu moaștele făcătoare de minuni.

O, — ce erau acele zile de prăznuire de la 14 Octombrie, e cu neputință să le uităm. În tot Iașul băteau clopotele, iar prin văzduh păreau că aleargă funigei nevăzuți de evlavie și de reculegere. Era

peste tot o mai încheată pace, — bunătatea se pogora mai din plin asupra sufletelor, — credința oătea mai stăruitor la poarta duhurilor, cerând înțelegere și împăcare, ajutorare și dragoste.

Iar ca mai mare al acestor minunate zile, bătrânul și blajinul Iosif Naniescu, stătea pe jălțul său — și împărțea tuturor bunătate, zâmbet blajin — și binecuvântarea. Așa îl văd în inchi-puirea mea... Din ochii lui venea ca o putere învăluitoare, de dragoste, care te zălogea și te făcea să ingenunchi și să te lași cuprins de ea, simțind că așa-i bine, că așa se cade, — că așa-i chiar voia lui Dumnezeu.

— Dar, iată, parcă văd ca acum... O după amiază de Februarie primăvăratesc... în 1902... Eram la o lecție de germană, parcă... Afară, un văzduh pașnic, ne făcea să ne gândim la primăvara care vine... Dar sufletul nostru era pușintel umbrit... De câțva timp, ierarhul nostru cel drag era bolnav... Boală grea... De multe săptămâni nu ne mai învrednicisem să-i sărutăm dreapta și să primim binecuvântarea cea atât de bună. Chiar în undele de armonie ale corului, se amesteca și o amărăciune. Duhul nostru ne presimțea că avem să ne despărțim de părintele nostru...

Și iată, zic, cum stăteam în ceasul acela de limba germană, auzim clopotul de la Mitropolie bătând jalnic, în dungă. Ridicărăm privirea asupra primăverii de—afară—și șoptirăm, întristați: „A murit mitropolitul...!“. Peste puțin, ni s'a adus vestea că, în adevăr, bunul Iosif Naniescu plecase dintre noi, spre lumea dreptilor.

De îndată, școala s'a închis — și bine-mi aduc aminte, cum, dimpreună cu alți colegi ai mei, plecarăm spre sfânta Mitropolie.

Și acolo, avurăm negrăită mulțumire să aflăm pe dragul nostru părinte, așezat în jălțul arhieresc, dormindu-și somnul cel întru durere. Parcă dormea, avea mâinile prinse, iar printre degetele-i

uscate, se strecurau aceleași metanii simple, de care nu se despărțea în viață niciodată. Ne-am aplecat — și pentru o ultimă oară, i-am sărutat uscata, dar dulcea dreaptă, cea care de-atâtea ori ne binecuvântase. Ni s'a părut că-i auzim șoaptele: „Fii binecuvântat copilul meu...“.

Pe urmă, la îngroparea lui, a fost jale multă. Din nou a venit Moldova, — din nou a venit Basarabia.

A fost privighere lungă și aducătoare de pace, dar și multe lacrimi au curs.

Și așa, pe jălț, îmbrăcat în arhieresti vestminte, a fost purtat în jurul mitropoliei. În urma lui mergea corul lui Muzicescu. Coriștii cântau și plângeau. Insuși Muzicescu își are fața scaldată în lacrimi. Dar cine nu lăcrăma la îngropăciunea celui care fusese strajă duhovnicească pe jălțul arhieresc de la Iași?

Acolo, în dreapta lăcașului metropolitan (cum stai cu fața la răsărit) se odihnește arhierul Domnului Hristos, Iosif Naniescu.

El a fost arhieru așa precum cere și poruncește Cartea credinței noastre.

Iată, deschidem la epistola sfântului apostol Pavel către ucenicul său Tit.

Acolo se spune așa: „Se cuvine episcopului să fie fără prihană, ca un iconom al lui Dumnezeu, nu de capul lui, nu grabnic la mânie, nu dat la băutura, nebătăuș, nepoftitor de câștig urât. Ci primitor de oaspeți, iubitor de bine, treaz la minte, drept, cuvios, înfrânat, ținându-se de cuvântul cel credincios al învățaturii, ca destoinic să fie și să îndemne la învățatura cea sănătoasă...“

Așa a fost—și așa a trăit Iosif Naniescu, carele în pământea sa lui viață fost-a Mitropolit al Moldovei...!

AL. LASCAROV-MOLDOVANU

DESPRE IERARHIA BISERICII

Se susține de unii sectanți că Mântuitorul n'a rânduit autoritatea preoțească în Biserică, pentru că El a învățat pe ucenicii Lui să nu-și zică învățători și să nu numească tată sau părinte pe pământ pe nimeni. Am avut prilejul să mă conving pe teren practic de spusa dumnezeiescului Pavel că litera omoară iar duhul dă viață. Astfel un țăran cu cinci clase primare, care intrase în legătură cu un adventist, a scos din buzunar Biblia talmăcită de Nițulescu și mi-a spus: Uite ce zice la Cartea pe care cetești în biserică mereu că însuși Hristos a învățat pe oameni să nu mai zică „popii“ învățător și părinte.

Să se mai rețină că țăranul acela, care șterpelise niște bani dela banca satului, fusese descoperit în fața sătenilor de către învățător și părintele. Așa că el avea ce avea cu acești doi termeni personificați.

Ura il imbrobodise să nu mai vadă nici litera, dară-mi-te spiritul cuvintelor dumnezeiești! Să cercetăm deci acest argument sectar adus împotriva autorității preotului.

a) Mântuitorul a zis celor 11 ucenici în Galileia, după Înviere: „Mergând învățați toate neamurile“. Mat. XXVIII, 19. Va să zică, le dă puterea de a fi învățători. „In tot pământul a ieșit vestirea lor și la marginile lumii cuvintele lor“, cântă Biserica noastră.

Iar mai înainte de înviere, când înfierează pe Cărturarii și Fariseii iudeilor, Iisus a vorbit mulțimilor și ucenicilor săi, zicând:

„Toate câte vă vor zice vouă, faceți-le și păziți-le; dar după faptele lor nu faceți, că ei zic dar nu fac“. Va să zică le respectă dreptul de a fi învățători, dar le dezaprobă „toate faptele lor“ pe care „le fac ca să fie priviți de oameni“. Matei XXIII 3—5.

Mai departe, Mântuitorul adaugă cuvintele, care smintiseră pe țaraul amintit: „Și voi să nu numiți tatăl vostru pe pământ pe nimeni, că tatăl vostru unul este, Cel din ceruri. Nici învățători să nu vă numiți, că învățătorul vostru este unul: Hristos“. Mat. XXIII, 9—10.

Din acest loc el, scotea încheierea, sugerată de șiretenia adventistă și de demonul din lăuntru că pe nimeni pe pământ nu putem numi tatăl sau părintele nostru și nici învățător. Deci afară cu popa și cu învățătorul din sat. Pentru că însuși Dumnezeu îi desființează. Temeiul biblic rămâne nesdruncinat. Cerul și pământul ș'ar surpa dar convingerea adventistă ba! Să surăzi puțin și să lași înpace un rătăcit era o soluție, care te

scutea de întrebări nebunești, de gâlceavă sau de szezile pentru Lege și cari erau nefolositoare și deșarte. Dar un nebun aruncase o piatră în apă și 10 înțelepți nu puteau să o scoată. Deci era de folos o lămurire pentru ascultătorii ceilalți. Și atunci l-am întrebat: Tatăl tău trăește? „Da! Apoi de ce-i zici tată, când zici că Dumnezeu a învățat să nu numim tată pe pământ pe nimeni? Ai citit pilda fiului risipitor? Știi că feciorul cel mai tânăr a zis tatălui său: „Tată, dă-mi partea din avere ce mi se cade“? Știi că Iisus a zis: „am venit să despart pe om de tatăl său“, că „cela ce iubește pe tată ori pe mamă mai mult decât pe mine nu este vrednic de mine“ și că „va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de femeia sa și vor fi amândoi un trup“? Vrei să-ți dovedesc că scrie în Biblie că Mântuitorul a numit pe pământ pe Abraam „părintele“ Iudeilor?. Ia citește la Ioan V. 56! Ai auzit de vorba apostolului Pavel că „Fiul lui Dumnezeu nu a fost da și ba, ci a fost in el numai da“? 2 Cor. I 19. Prin urmare Dumnezeu nu ne oprește să avem și să numim părinte pe pământ pe Părintele trupesc și pe părintele duhovnicesc, ei ne învață doar să nu numim tatăl nostru pe nimeni, în felul fățarnicilor, cari se făleau că Abraam este tatăl lor, dar căutau să-l omoare și cari nu puteau să înțeleagă graiul Lui, pentru că aveau pe Diavolul de tată și țineau să facă poftele tatălui lor. Ioan VIII, 39, 43, 44. Dovadă că intenția Domnului era în citatul cu pricina, să-i ferească pe oameni și pe ucenici de tatăl mândrilor, este motivarea Lui sublimă: „Voi toți sunteți frați. Și care este mai mare între voi să fie slujitorul vostru. Iar cine se va înălța pe sine, se va smeri, și cine se va smeri pe sine se va înălța“. Mat. XXIII. 8, 11, 12. Această lămurire i-am dat-o cu privire la cuvântul „tatăl“, pe care îl înțelegea după literă și nu după spirit, ne-ținând în seamă contextul și nici consensul scripturistic.

Trecem la partea a doua a citatului smintitor și greu de înțeles pentru omul cu Biblia în mână: „Nici învățători să nu vă numiți, că învățătorul vostru este unul: Hristos“. Înțelesul adevărat din aceste cuvinte la prima vedere este greu de prins, pentru că nu specifică ce fel de învățători sunt aceștia. Dar, ținând în seamă că Mântuitorul îndeamnă pe oamenii de rând și pe ucenicii Săi să facă și să păzească toate câte învață Cărturarii și Fariseii, cari șed în scaunul lui Moise, că tot Mântuitorul dă putere ucenicilor Săi sa

invețe toate neamurile, că pe unii i-a pus Dumnezeu, în Biserică învățători 1 Cor. XII, 28, că Hristos a dat pe alții să fie păstori și învățători Efes, IV, 11, în sfârșit, că Scriptura pomenește de învățători buni în Hristos 1 Cor. IV, 15; dar și de învățători, cărora le place să li se închine lumea în târguri și să-i numească oamenii: Rabi Mat. XXII, 7 sau cari închid împărăția cerurilor înaintea oamenilor și cari nu intră în ea și nici pe cei ce vor să intre nu-i lasă Mat. XXIII, 13, adică de învățători mincinoși și îngâmfați 1 Timotei IV, 2; VI, 3—4—5: atunci, înțeleg ori cine că învățători răi Mat XII, 34 fățarnici, nebuni și orbi vrea Iisus să nu se numească uce-

nicii sau urmașii Lui. Sf. Ioan Damaschin zicea: „Trebuie să știm că ceia ce provoacă rătăcirea ereticilor este confundarea numelor“¹⁾. Și avea dreptate, pentru că ereticii de adventiști nu odată confundă noțiunile, ca și prozelitul lor, de care am amintit în acest articol.

Așa dar, a desființa ierarhia Bisericii, pentru că Mântuitorul a zis oamenilor și ucenicilor din vremea Lui să nu-și zică și să nu fie învățători sau părinți ca fățarnicii, răi, vicleni, nebuni și orbi, este o rătăcire, care provine din faptul că un singur nume are mai multe înțelesuri.

Pr. M. I. STĂNESCU
T. Măgurele

CONCUBINAJUL O PRIMEJDIE SOCIALĂ

O sguuire mare sufletească se petrece în căsătoriile, unde binecuvântarea bisericii lipsește. Căsătoria creștină e rânduită de Dumnezeu, în scopul ca două persoane, bărbat și femeie, să se ajute reciproc în toate împrejurările vieții, să nască și să-și crească copiii în spiritul religiei creștine.

Mântuitorul Hristos spune despre căsătorie, că e o taină mare, pe care o aseamănă cu legătura sfântă dintre El și Biserica Sa. Și totuși sunt atâția, cari necinostesc aceasta sfântă taină în diferite chipuri.

Unii încheie căsătoria pentru a adăuga avere peste avere. Alții se însoțesc, fără ca să aibă vârsta legală și canonică. Mai sunt unii, cari se căsătoresc după legile civile, dar nesocotesc binecuvântarea sfintei biserici și nu-și păzesc credința de soți unul către altul. În sfârșit altă categorie viețuiește în chip rușinos, călcând și legile bisericii și pe cele ale statului, trăind în așa zisul *concubinaj*.

Acest flagel social s'a întins deabinelea în lumea orașelor noastre și ici și colo chiar și în lumea satelor. Concubinajul e un rău social, care duce la desonoarea și destrămarea familiei și a societății creștine, strică moralitatea și primejduște existența unitară a neamului românesc.

A sosit vremea, ca să ne desmetecim. Nu vedem noi și nu simțim, că Dumnezeu ne ceartă cu fel de fel de bătăi și semne, pentru relele pe cari le facem? Insuși pământul se cutremură de câțiva ani încoace mai îngrozitor, ca în alte vremuri. Par'că nici el nu poate suporta ticăloșiile omeneshti. De aceia strigăm și noi, precum altă dată Ieremia prorocul striga: „*Întoarceți-vă în pocăință dela căile voastre cele rele și dela faptele voastre ticăloase*“ (25, 5).

S'a întins din nou focul războiului între unele popoare din Europa. Înțelepții noștri cărmuitori au hotărât să rămânem în neutralitate. Totuși scânteile

focului — fără să vrem — s'ar putea să sboare și peștele casele noastre. S'ar putea deodată să se aprindă focul. Dorim ca această dată să nu vie. Totuș poate fi atât de aproape. Atunci planuri, proiecte de fericire, perspective de lucru, gânduri bune și liniște dintr'odată dispar. Toți bărbații în starea de a purta armele vor pleca să apere hotarele țării, fixate cu jertfele din trecut ale fiilor neamului românesc.

Dintre aceștia, se poate, ca unii să fi dus viața până aci în concubinaj, având și copii. Aceste odrasle sunt nevinovate de păcatele părinților. Ei nu trebuie să rămână bastarzi, ca niște desmoșteniți ai societății românești.

O! Ce grozavă crimă este aceia, pe care cineva poate s'o facă față de soția și copiii, pe cari nu vrea să-i legitimeze, numai și numai pentru că i-a plăcut să trăiască în neleguire și să încalce legile țării și ale bisericii dreptmăritoare.

Dar Dumnezeu nu vrea ca omul să rămână în stare de păcat până la sfârșit. Drept aceia, până mai e timp, să *ne curățim de toată spurcăciunea trupului și a sufletului, desăvârșind sfințenia întru frica lui Dumnezeu* (II Corint. 7,1).

Să luptăm împotriva relor sociale, căci precum focul încâlzește și zăpada aduce răceală, așa și păcatul produce sminteală, iar viața curată produce evlavie.

Trezește, Doamne, cugetele celor cari conviețuesc întru fără-de-lege, ca să vadă ei singuri prăpastia, în care zac.

Spală, Doamne, cu ajutorul dumnezeesc și prin rugăciunile slujitorilor bisericii, toată întinăciunea sufletelor lor și fă cași ei de aci înainte să intre în rândul oamenilor cu trai și rânduială creștinească.

Dă-ne, Doamne, numai căsătorii binecuvântate de biserică și prunci buni, pe cari să-i iubească părinții și ei la rândul lor să cinstească pe cei cari i-a născut, ca astfel cu toți laolaltă să Te preamărească pe Tine, Regele și Patria română.

Preotul Dr. TRAIAN COSTEA

1) Pr. Dr. Olinp N. Căciulă; Hristologia Sf. Ioan Damaschin, pag. 101.

MISIUNEA ACTUALĂ A BISERICEI ORTODOXE RĂSĂRITENE MISIUNEA EXTERNĂ A BISERICEI NOASTRE

Modesta noastră literatură misionară s'a îmbogățit în timpul din urmă cu o prețioasă operă a D-lui Prof. univ. V. G. Ispir. Într-o carte cu titlul de mai sus D-sa prezintă „Misiunea externă a Bisericii noastre“ ca o problemă de mare actualitate. Valoroasa revistă „Misionarul“ dela Chișinău (No. 9, an X) publică acest studiu în întregime.

Privind ortodoxismul în ecumenicitatea sa e natural ca Dl. prof. Ispir să privească chestiunea pe plan mondial și întrucât D-sa e un consacrat în specialitate, la noi în țară fiind chiar deschizător de drumuri, e ușor de înțeles cât răsunset a avut și cât folos aduce acest studiu celor preocupați de probleme misionare. Chiar un cetitor neintrodus bine în materie poate fi orientat temeinic în chestiunile confessionale și misionare cetind această lucrare documentată și atrăgătoare.

Pornind dela imperioasa îndatorire a ortodoxiei de a aduce „la staulul cel adevărat toate confesiunile și sectele creștine eretice și schismatice în prim rând și apoi să facă să se extindă evanghelia Domnului Iisus Hristos în spirit ortodox la lumea necreștină“, D-sa condiționează începerea acestei opere de nevoia ca biserica ortodoxă să fie mai întâi „sigură acasă, stăpână pe sine“.

După ce descrie spațiul geografic al ortodoxiei de pe glob, din care descriere notăm cu satisfacție pulsațiile ortodoxe din marile capitale europene: Londra, Paris, Berlin, Viena, Stockholm, autorul ne prezintă și două statistici din cari aflăm că ortodoxismul constituie un bloc de 170 milioane de credincioși. Ținând seama că aceste statistici aparțin unor neortodoxi, vom înțelege cât de relative sunt cifrele date. Dl. prof. Ispir chiar remarcă intenționata omisiune ce se face cu ortodoxii din China și Japonia, unde sunt circa 100.000 de credincioși, de asemenea nu sunt menționați cei din Abisinia și sudul Indiei. Pentru a inveda mai bine forța blocului ortodox din lumea întreagă, onor autor afirmă că „unitatea de credință și disciplină este așa de mare în ortodoxie

că cu drept cuvânt se poate spune că avem de aface cu un mare imperiu spiritual“.

Cosacrând un întreg capitol relațiilor „Bisericii ortodoxe cu celelalte confesiuni și religiuni ale lumii“ Dl. Prof. Ispir evocă în accente mișcătoare suferințele bisericii ortodoxe dealungul veacurilor, pentru ca astăzi, sub ochii noștri, papismul cu metodele sale istorice de îndrăzneală și violentare să se infiltreze pretutindeni „ca într'un sat fără câini“. Se citează raporturile ortodoxiei cu anglicanii și autorul, ca inițiat în chestiune, spune că demersurile recente „pot să invioreze conștiința puterii proprii a ortodoxiei“. Protestantismul e înfățișat ca lucrând astăzi mai ales sub forma degenerescențelor sale „baptismul, metodismul, adventismul etc.“

Înainte de a indica atitudinea ortodoxiei față de susnumitele confesiuni, Dl. prof. Ispir pune problema ecumenicității ortodoxe, definind comparativ sensul termenului „ecumenicitate“ la romano-catolici care ar echivala cu supremația papei dela Roma, la protestanți cu federalizarea tuturor confesiunilor, iar în ortodoxie cu „unitatea spirituală și aderarea la adevăr“, care nu poate fi decât unul universal în timp și în spațiu.

Desvoltarea ortodoxiei în cadrul statelor naționale nu atinge cu nimic „spiritul de sobornicitate și catolicitate al bisericii ortodoxe a răsăritului. Ortodoxiei îi revine marea datorie de a evangeliza omenirea și asta este o necesitate nu numai după concepția creștină, dar și din punct de vedere al culturii umane.

De aceia Biserica ortodoxă „chiamă lumea întreagă, popoarele toate la mântuire“.

În calea pornirii la lucru efectiv și de mari proporții stau mai multe inconveniente, dintre care este citat ca cel mai important lipsa unui organ de publicitate comun permanent atașat pe lângă Patriarhia ecumenică, care să ia deciziuni comune referitoare la chestiuni misionare.

Intrucât în această lucrare accentul cade pe misiune externă vom extrage cât mai

sumar recomandările D-sale în această direcțiune.

Misiunea externă a ortodoxiei „va lupta contra poziției papistașilor în orientul apropiat, contra propagandei organizate și susținute a protestanților, contra francmasoneriei, pentru convertirea necreștinilor etc.

Opera de evanghelizare nu va ignora problemele de cultură integrală și sociologic etică. Echipe culturale, medicale, chiar industriale și agricole sau de diferite lucrări publice vor trebui să meargă să civilizeze în numele lui Hristos pe cei ce n'au auzit de Domnul.

Înainte de orice este absolută nevoie de :

1) Păstrarea Sfântului Momânt în grija ortodoxiei singură putând conserva nealterat nimbul de sfântă strălucire a leagănului creștinătății.

2) Înființarea unui institut misionar superior cu profesori și discipoli recrutați din toată ortodoxia. Dl. autor propune Mănăstirea Neamțului ca locul cel mai propriu pentru un astfel de institut.

3) O asociație misionară ortodoxă, „care să procure agenții misionari pentru expansiunea evanghelică“ și

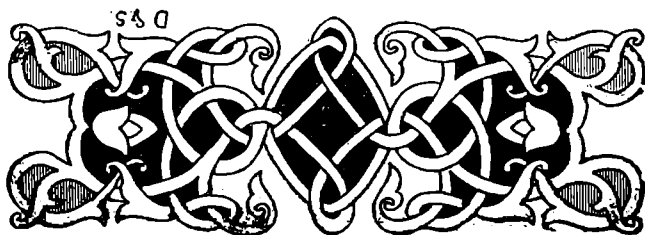
4) Întărirea scaunului ecumenic din Cons-

tantinopol, care trebuie să fie cu adevărat ecumenic, nu numai elenist; pentru atingerea acestui țel „trebuie neapărat creat în jurul Patriarhului un comitet consultativ internațional“.

Cu prestigiul ecumenic necontestat, cu adevărul religios de partea ei și cu frumusețea cultului de toți admirat, Biserica ort. Răs. are menirea de a întregi creștinătatea din nou, de a uni și pe catolici și pe evanghelici și pe reformați și pe protestanți și pe vechii disidenți creștini pentru ca uniți cu toții la un loc să reia marea cruciadă a creștinării lumii spre a fi în cele din urmă o turmă și un păstor“.

Pentru a ajunge la această cuprinzătoare concluziune, Dl. Prof. Ispir, — emerit specialist — a trebuit să înfățișeze cu autoritate și talent datele componente ale vastei probleme misionare. Noi am citat cu precădere punctele referitoare la misiunea externă, urmând — cu alt prilej — să extrag, și să analizez poate mai dezvoltat indicațiunile ce ne oferă acest studiu pentru justa pătrundere a misiunii interne, ca o problemă de arzătoare actualitate.

Fr. G. DICULESCU
Bănenii Sării, Dâmbovița

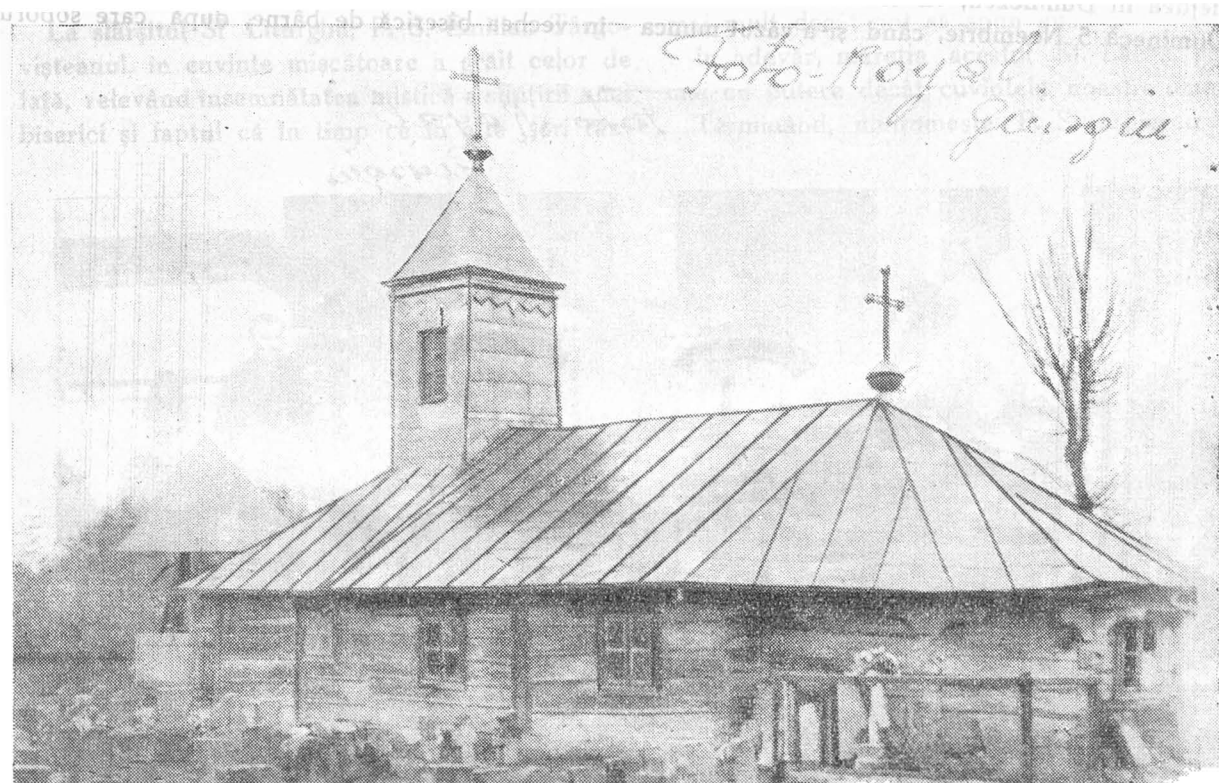
SFINȚIREA BISERICII MONUMENTALE DIN COM. BILA, JUD. VLAȘA

Duminecă 5 Noembrie a. c. s'a sfințit, cu mare solemnitate, monumentala biserică cu hramul „Sf. Prooroc Ioan Botezătorul“ din comuna Bila, jud. Vlașca, biserică ce ar face cinste chiar Capitalei, nu numai unui sat de țară.

La ridicarea acestui sfânt lăcaș, s'au ostenit multe suflete, în cap cu obștea satului, dar, adevăratul suflet care s'a trudit zi și noapte, timp

se închide ușa; de câte ori nu ești umilit de către cei cari sunt creștini numai cu numele!

Chiar și cei care nu sunt certați cu Dumnezeu, nu mai au dragostea de altădată pentru sfințele lui Dumnezeu biserici! Și aceștia te ocolesc, plângându-se că nu te pot ajuta cu nimic din pricina vitregii timpurilor. Totuși ei nu se lipsesc de nici-o plăcere trupească, iar ceace

Biserica din com. Bila, jud. Vlașca, înainte de construcție.

de aproape 12 ani, pentruca acest măreț Altar să ajungă falnica biserică, sfințită zilele trecute, a fost Pr. Ioan Brăila, azi slujitor la biserică „Sf. Treime Ghencea“, din capitală.

Numai cel ce s'a ostenit să ridice, sau numai cine s'a invrednicit să repare o biserică, poate să-și dea seama — pe deplin — de munca grea și plină de amărăciuni, ce se cere pentru o asemenea înfăptuire.

Să mergi din casă 'n casă, să ceri mila credincioșilor, pentru un lăcaș de închinăciune, este astăzi o sarcină cum nu se poate mai anevoioasă. Cunoaștem cu toții nepăsarea creștinilor pentru lucrurile lui Dumnezeu. De câte ori nu ești respins cu cuvinte de batjocură; de câte ori nu îți

este mai de condamnat, este faptul că unii cheltuesc chiar mii de lei, cu ospețele și câte alte desfătări?

A isbuti în vremurile de azi, să ridici o biserică, este un act de mare biruință, iar cel ce înfăptuește o asemenea operă, este un erou. A ridica o biserică de talia celei din Bila, este mai presus de orice laudă.

Și totuși, Păr. I. Brăila a reușit să facă o biserică cum nu se află în împrejurimi și mărturisesc, că nici în capitală nu se văd prea multe.

Care să fie secretul acestei biruințe?

Nu poate fi decât unul. Păr. I. Brăila și-a pus toată puterea muncii lui în slujba lui Dumnezeu. A clădit întâiu Biserica cea vie în sufletele eno-

riașilor săi și după ani de zile de muncă fără preget, câștigând pe păstoriții săi, a reușit să scoată dela niște oameni de țară, suma de peste 3.000.000, sumă fabuloasă pentru punga săracă a lor și — mai ales — pentru un sat numai de 350 familii, cum e Bila.

Desigur, biruința aceasta nu s'a putut câștiga într'un an, nici în doi, ci în 12 ani de stăruință neclintită și aceasta datorită Păr. I. Brăila, care nu s'a descurajat nici un moment, ci a mers tot înainte, plin de încredere că: Cel ce-și pune nădejdea în Dumnezeu, va izbândi întru toate.

Duminecă 5 Noembrie, când și-a văzut munca

s'a făgăduit să-i continue strădania și să termine opera începută. Este tânărul slujitor al altarului Pr. Fl. Stănculescu, actualul paroh, ce și-a dat osteneala să picteze biserica și să strângă cele necesare cultului.

Cum s'a desfășurat solemnitatea sfințirii.

Chiar de Sâmbătă 4 Noembrie, orele 4 p. m. P. S. S. Arhierul Emilian Târgovișteanu, vicarul Sf. Patriarhii înconjurat de un sobor de preoți în frunte cu P. C. Părinte Al. Constantinescu, protoierul jud. Vlașca, a început serviciul divin, în vechea biserică de bârne, după care soborul

Noua biserică din Bila.

ajunsă la capăt, îi străluceau ochii de bucurie și lauda neconținut pe Cel Atot Pătritor. Care l-a întărit și ajutat să-și poată vedea sfârșită opera, iar Sf. Lăcaș să ajungă să fie dat în slujba Domnului.

Mulțumirea i-a fost cu atât mai mare, intru cât Dumnezeu a binevoit să orânduiască, ca urmaș al său, pe un tânăr, care l-a înțeles și care

urmat de mulțime, a format un cortegiu și în sunetul prelung al clopotelor, a trecut în biserica nouă, unde s'a continuat slujba vecerniei: cu priveghere și sfințirea artoselor.

A doua zi, Duminecă de dimineață, după sfințirea Apei, acelaș sobor sporit cu alți frați slujitori și urmat de o mulțime venită de prin satele vecine, a format un impunător cortegiu cu prapuri,

sfeșnice și cădelnițe și care având în cap pe P. S. Emilian, a început ocolirea bisericii și sfințirea ei.

Impresionantă a fost clipa când P. S. Emilian a îmbrăcat haina albă a sfințirii și ajutat de ceilalți slujitori, a uns cu arome și îmbrăcat cu purpură Sf. Masă. A urmat apoi Sf. Liturghie, cântată înălțător de talentatul diacon Uncu, răspunsurile fiind date de renumitul cor religios „Cântarea Dunării“, din Giurgiu. În timpul Sf. Liturghii, s'a hirotonit în preot, diaconul I. Ionescu, moment adânc impresionant pentru credincioșii satului și din împrejurimi, care nu mai văzuseră un astfel de act divin.

La sfârșitul Sf. Liturghii, P. S. Emilian Târgovișteanul, în cuvinte mișcătoare a grăit celor de față, relevând însemnătatea mistică a sfințirii unei biserici și faptul că în timp ce în alte țări răs-

slujba Domnului. Deasemenea a felicitat și încurajat pe tânărul preot Fl. Stănculescu, de cele ce a putut face în timpul celor trei ani de preoție.

Adânc mișcat de însemnătatea momentului și de amintirile ce-l leagă de înălțarea Sf. Lăcaș, Pr. Ioan Brăila a luat cuvântul, amintind în cuvinte scurte, dar pline de sinceritate, greutățile ce a întâmpinat până ca biserica să ajungă să fie, ceea ce noi vedem că e azi. Impresionante au fost cuvintele în care Pr. I. Brăila, spunea: „Dacă cele 190.000 de cărămizi, „câte se află în zidurile bisericii acesteia, ar putea grăi: Cu ce au fost cumpărate, de unde au fost aduse, cum au fost zidite, tencuite și pictate, ar putea spune mult mai mult decât pot să spun eu...“

În adevăr, măreția acestui Sf. Lăcaș, grăește mai cu putere decât cuvintele noastre omenești. Terminând, mulțumește P. S. arhiereu vicar

Dela solemnitatea sfințirii Bis. din Bila.

boiul distruge biserici și catedrale, la noi, țară... mea și clerul de mir, ridică pretutindeni Altare lui Dumnezeu, ca un semn de superioritate spirituală a sufletului românesc. Apreciind, cum se cuvine, munca depusă pentru ridicarea unui Lăcaș sfânt în grelele vremuri de azi, când mila creștină nu mai este cea de altădată, a spus cuvinte de mulțumire și laudă binemeritată Pr. Ioan Brăila, cel ce s'a străduit timp de 12 ani, ca această monumentală biserică să ajungă în

Emilian, pentru lauda și aprecierea ce i s'au făcut, spunând că; „Nu și-a făcut decât datoria“ și-l roagă să comunice I. P. S. Patriarh că preoțimea lucrează cu râvnă în via Domnului. Mulțumește din tot sufletul comitetului de construcție și tuturor celor ca s'au ostenit, împreună cu Sfinția Sa, zi și noapte, timp de aproape 12 ani

Păr. Fl. Stănculescu, face o dare de seamă, asupra restului lucrării, luându-și sarcina să înfăptuiască și alte lucrări de care va fi nevoie.

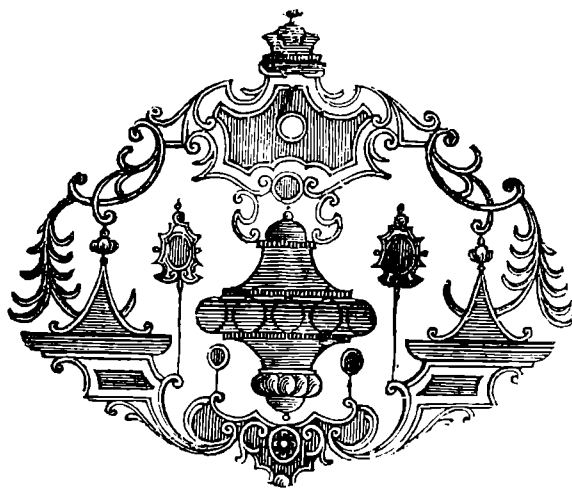
La ora 13, terminându-se slujba Sf. Liturghii, credincioșii, mișcați până la lacrimi că au ajuns să-și vadă sfințită biserica lor, pentru care și-au dat și ultimul bănuț, ca și văduva din Evanghelie, în acest moment, uitând toate greutățile întâmpinate, s'au îndreptat către casele lor, împreună cu cei veniți mai dede departe, unde s'au înfruptat creștinește din prinoasele praznicului sfințirii.

În școala primară a satului, s'a dat o masă la care, pe lângă soborul preoțesc în frunte cu P. S. arhiereu vicar Emilian, au luat parte toți oaspeții veniți din Capitală și împrejurimi.

Aci au rostit călduroase cuvântări: P. S. Emilian pentru Suveran și I. P. Patriarh, cărora li s'au transmis câte o telegramă omagială. Păr. Al. C-tinescu protoiereul jud Vlaşca, care a făcut o apologie a spiritualității creștine și a eroismului vlaşcean, atât de bine concretizate în noua bi-

serică monumentală; D-l ing. Dobrescu, șeful C. A. M. Ghimpați și comandantul F. R. N., în plasa respectivă; D-l I. Popescu, pretorul plășii în numele D-lui Prefect. Dl. Gh. Lungulescu, de la ziarul „Universul“, cu verva-i cunoscută, a înflăcărat pe cei de față, arătând puterea credinții asupra poporului nostru și care se evidențiază de minune în fapta sătenilor din Bila. Păr. T. Negoită, asistent universitar, a închinat pentru preoțimea, care se ostenește să creieze, cu zel apostolic, adevărata Biserică vie. Dl. A. Bărbulescu, mulțumește pentru elogiile aduse corului „Cântarea Dunării“, după care Păr. Ioan Brăila încheie, mulțumind, tuturor oaspeților veniți, din dragoste, să asiste la această solemnitate.

Pr. T. NEGOIȚA
Bis. oborul vechi
București

SFINȚIREA BISERICII DIN COMUNA MALU-TELEORMAN

Duminică 12 Nov. 1939 într'o așezare mică de 150 gospodari, am trăit din plin creștinește, când cu slujbe, predici și prasnici după datină s'a deslegat biserica cea nouă.

Chitită ca un buchet, falnică, solidă, demnă de Acela ce va tronă aci, stă pildă a credinței și jertfelniciei mălurenilor și a sbuciumului harnicului preot Gh. Voinescu, care cu lacrimi și necaz, zi de zi stăruind, a putut să-și privească încoronată opera.

Lucrarea a început în 1936 din îndemnul P. C. Protopop al circ. II Roșiori-de-Vede Nic. Marinescu care, văzând agitarea comitetului de construcție, îi încurajează și-i pornește la lucru temeinic.

Vrednicul paroh cu ajutorul proprietarilor comunei T. Alexandrescu și Ionel Lupescu, al învățătorilor Ion Lisandru și Ilie Andrei, sprijinit — în deosebi — de contribuția, osârdia și priceperea inimosului primar Emil Negru, proprietar, care a lucrat cu brațele, pe șantier, spre a da exemplu bun, au găsit adâncă înțelegere creștinească la fostul Prefect al jud. Teleorman, dl Alecu Popescu care i-a ajutat cu suma de 160.000 lei cu care a adus lucrarea la pictură; dar terminând fondurile, actualul Prefect, dl colonel M. Ștefănescu, vizitând comuna și văzând frățietatea și duioasa dragoste dintre toți frunțașii, socotește că locuitorii sunt secătuiți pentru mulți ani și dăruiește tot din fondurile Prefecturii—întreaga sumă necesară picturii: 170.000 lei. Și astfel se învederează cuvântul bisericii: „unde vrea Dumnezeu, să biruește și rânduiala firii“ și vrerii Sale nu i se găsește stăvilă omenesc. Emil Negru, împreună cu tatăl său donează lucrul în valoare de 35.000 lei. Edmond Nic. din Urlueni o Sf. Evanghelie legată în argint și împreună cu alți iubitori ai Casei Domnului, desăvârșesc lucrul.

Sâmbătă seara P. S. Galaction Silistreanul săvârșește Litia, împărțind artose credincioșilor. Duminică dimineața P. S. Sa, înconjurat de P. C. Protopop N. Marinescu, P. Cuv. Nicodim Zamfirescu și de preoții: Gh. Voinescu, parohul Ioan Hristescu președ. cercului pastoral, N. Popescu,

D. Drăgușinescu, Al. Voiculescu, I. Boldescu, T. Dumitrescu, I. Popescu, I. Dobrescu și diaconii A. Uncu și Gh. Cerbu dela Sf. Patriarhie, începe slujba — după rânduială — spre a deschide cu arhieresti rugăciunii, jertfelnic nou Domnului.

Au luat parte d-nii: Prefect Col. M. Ștefănescu, Petre Botescu secretar F. R. N., căp. A. Brudariu comand. G. N., maior Panaitescu comandantul legiunii de jandarmi, d-na și ing. Dumitrescu șeful serv. tehnic, Al. Preoțescu profesor, etc.

Înainte de a intra în noul locaș, P. S. Galaction vorbește impresionat credincioșilor despre Biserica. Ochii multora umezindu-se de o lacrimă a căinței și nădejdea izbăvirii din noianul greutăților lumești o pricep toți din cuviințele vlădicăi. S'au deschis imediat ușile bisericii și după ce întregul popor a sărutat sf. masă, s'a început Sf. Liturghie oficiată efectiv de P. S. Galaction. Din cei prezenți nici unul nu văzuse liturghie arhierască iar acum toți se conving de măreția slujbei de sublimitatea și adevărul sfinteii noastre biserici. Aceasta a fost hotărâtorul fapt al misionarismului acestei zile.

Predica a rostit-o Pr. paroh Gh. Voinescu care cu accente duioase își mărturisește nobila trudă: „Biserica s'a făcut cu un milion lei și cu sbuciumul vieții mele“.

Răspunsurile au fost date de corul catedralei Roșiori-de-Vede adus tot de d-l prefect colonel Mih. Ștefănescu.

Masa s'a servit în școala primară unde P. S. Galaction a toastat pentru M. S. Regele și pentru I. P. S. Patriarh Nicodim. S'a cântat Imnul Regal și „Pre Stăpânul și patriarhul nostru Nicodim“. Au mai luat cuvântul d-nii: col. M. Ștefănescu, Petre Botescu, Ilie Andrei înv. din partea enoriașilor și P. C. Protopop N. Marinescu.

Astfel, am trăit clipe rare de întrecere a vrednicilor creștinești și am priceput că „binecuvântații vor fi, ceice iubesc bună cuviința Casei Domnului“.

Pr. IOAN I. HRISTESCU.
Urlueni-Teleorman

LUCRAREA MISIONARĂ LA SATE A SF. ARHIEPISCOPII

Potrivit planului de lucru cultural-misionar de care se călăuzește în activitatea ei, secția culturală, și potrivit mai ales înalțelor directive și lumini date de Inalt Prea Sfințitul Patriarh, în cursul lunilor Octombrie și Noembrie a. c., s'a putut desfășura următoarea lucrare misionară în Eparhie, pe care o dăm pe scurt :

I. In ziua de 22 Octombrie a. c., a avut loc în com. Vadu-Săpat din jud. Prahova, o frumoasă manifestare religioasă, organizată de Sf. Arhiepiscopie a Bucureștilor, prin echipa sa culturală.

De dimineață s'a săvârșit sf. Liturghie de către un sobor de preoți alcătuit din Pr. D. Cristescu, protopopul Vicențiu Pop, Pr. N. Martinescu și alții. A predicat d. I. Gr. Opișan, misionar laic al Sf. Arhiepiscopii, despre lupta pe care trebuie s'o ducă creștinul împotriva păcatului și puterilor întunecului. La sfârșitul slujbei, Pr. D. Cristescu a vorbit credincioșilor despre necesitatea răspândirii sf. Evanghelii.

După masă s'a continuat lucrarea misionară în sala școlii primare locale, unde s'a desfășurat următorul program : S'a deschis ședința prin rugăciunea „Împărate ceresc“. Părintele protoiereu Vicențiu Pop a vorbit poporului despre „puterea credinței“, dând sfaturi frumoase pentru întărirea vieții sufletești. După P. C. Sa a luat cuvântul d. inv. Voicu, directorul școlii primare din com. Rotari, care a vorbit despre educația religioasă a tineretului. Părintele Apostol Voicu dela parohia Rotari a vorbit despre urmările grele ale păcatului.

D. misionar laic al Sf. Mitropolii, d. I. Gr. Opișan, a ținut o frumoasă cuvântare despre înviorarea vieții religioase, dând sfaturi care au mișcat până la lacrimi poporul. In continuare, Pr. D. Cristescu a vorbit despre zidirea vieții prin Iisus Hristos, iar la sfârșit a omagiat Inalta personalitate a Majestății Sale Regelui, ctitorul noiei așezări a țării, precum și a Prea Fericitului Patriarh, care se îngrijește continuu de educația sufletească și de progresul moral al poporului.

Au adus mulțumiri pentru această frumoasă sărbătoare, părintele N. Martinescu,

și d. inv. Gh. Constantin, directorul școlii primare locale. Intre cuvântări, credincioșii au cântat imne religioase. S'au împărțit gratuit din partea Sf. Arhiepiscopii 500 broșuri. A fost o sărbătoare plină de entuziasm duhovnicesc.

II. Joi 26 Octombrie a. c., în ziua de Sf. Dumitru, a avut loc în comuna Sărulești-Ilfov, o frumoasă manifestare religioasă, organizată de secțiunea culturală a Sf. Arhiepiscopii.

De dimineață s'a săvârșit Sf. Liturghie de către Pr. D. Cristescu, pr. Ion Gafton misionar și părintele Stelian Zidărescu, parohul local. A predicat d. Al. Lascarov-Moldovanu, despre virtutea iubirii creștine. Credincioșii au fost mișcați de cuvântul său cald și plin de mireasmă duhovnicească.

După masă s'a continuat ședința publică în biserică unde deasemenea au luat parte mulți credincioși. După rugăciunea „Tatăl nostru“ a rostit un cuvânt de urare duhovnicească părintele paroh St. Zidărescu, care a dat sfaturi frumoase credincioșilor. Păr. Consilier D. Cristescu — în continuare — a dezvoltat subiectul : „In slujba lui Hristos“, apoi d. Al. Lascarov-Moldovanu a vorbit despre „Adăpostul duhovnicesc ce ni-l dă biserica noastră ortodoxă“. Părintele misionar Ion Gafton a vorbit despre biruința sufletului creștinesc. D. misionar laic I. Gr. Opișan a dezvoltat o frumoasă meditație religioasă, care a mișcat poporul până la lacrimi.

Intre cuvântări, credincioșii au proslăvit pe Dumnezeu prin innuri religioase. S'au împărțit gratuit din partea Sf. Arhiepiscopii 300 broșuri cu conținut religios-moral.

III. Duminecă 29 Octombrie a. c., cu prilejul ședinței cercului pastoral „Voivoda“ ținută în parohia Secara-Teleorman, a avut loc o frumoasă sărbătoare religioasă. S'a săvârșit sf. Liturghie de către un sobor de preoți în frunte cu Pr. D. Cristescu și protoiereul Metodie Popescu. A predicat Pr. D. Cristescu talmăcind evanghelia zilei și scoțând în lumină învățătura despre tămăduirea sufletelor prin Iisus Hristos.

La sfârșitul slujbei s'a făcut reprimirea în sânul bisericii ortodoxe, cu deosebit fast, a fostului adventist Năstasie Pârlițeanu,

absolvent al școlii de agricultură și secretar în acea comună. A vorbit Păr. cons. D. Cristescu cu acest prilej, despre isvoarele nesecate ale Ortodoxiei și despre comorile ei neperitoare, arătând întunecimea în care se sbat sectanții rătăciți. I s'au dăruit noului reconvertit cărți ziditoare de suflet din partea Sf. Arhiepiscopii și o frumoasă icoană.

După aceea s'a săvârșit și un parastas pentru eroii căzuți pe câmpurile de luptă, din acea comună, cu care prilej s'a putut remarca adâncă pietate ce stăpânește sufletele sătenilor pentru cultul eroilor.

Ședința publică s'a continuat după masă, tot în biserica satului, școala fiind în reparație, unde a luat parte — ca și de dimineață, — lume foarte multă.

După rugăciunea „împărate ceresc“ și imnul religios „Apărătoarei Doamne“, a vorbit părintele protoiereu Metodie Popescu, despre rătăcirea și scopul sectei adventiste. Pr. D. Cristescu a vorbit despre renașterea duhovnicească prin Iisus Hristos.

Intre cuvântări, s'au executat imnuri religioase de către popor. La sfârșit. d. Aurel Ulmeanu, directorul școlii primare din localitate și părintele Nicolae Gheorghe parohul respectiv, precum și preotul Gh. Marinescu, președintele cercului pastoral „Voivoda“, și-au exprimat bucuria duhovnicească și mulțumirea pentru această manifestare religioasă, atât de necesară întăririi sufletului creștinesc și românesc în aceste timpuri grele.

Pr. D. Cristescu — încheind ședința — a vorbit despre uriașele strădanii pe care le face Majestatea Sa Regele pentru poporul nostru, îndemnând pe toți să sprijinească prin fapte opera de zidire și consolidare a țării, arătând totodată și grija pe care o poartă neîncetat I. P. S. Patriarh pentru luminarea sufletului românesc, precum și dragostea I. P. S. Sale pentru o viață cât mai aproape de sf. Evanghelie și luminile Împărăției lui Dumnezeu pe pământ.

S'au împărțit gratuit din partea Sf. Arhiepiscopii 400 broșuri cu conținut religios.

IV. Totodată Luni 30 Octombrie a. c., spre a fi consecvenți planului de lucru cultural, Păr. D. Cristescu împreună cu d. inspector școlar al județului Teleorman, Alexandru Petre, și cu P. C. Sa părintele

protoiereu Metodie Popescu, — au inspectat predarea religiei în școlile primare din următoarele parohii: *Măgurele*, unde s'a constatat că păr. Alex. Rădulescu nu a predat deloc dela începutul anului religia la școala primară din acea parohie; *Ciuperceni*, unde s'a constatat că părintele Petre H. Crețeanu predă regulat religia la școală, suplinind chiar dela începutul anului școlar pe învățătorul concentrat A. Bădescu; *Flămânda*, unde s'a constatat că preotul Petre Popescu predă regulat și cu râvnă religia, elevii răspunzând frumos la întrebările puse; s'a mai constatat că Sf. Sa a ridicat în acea parohie un frumos cămin bisericesc, unde pe lângă activitatea sa culturală, lucrează efectiv pentru întreținerea unei bune cantine, unde în fiecare zi iau masă copiii dela școală; *Traian*, unde s'a constatat că părintele Băluță Dumitrescu predă religia cu bune rezultate; elevii au răspuns bine; *Serica*, unde s'a constatat că părintele paroh Bunea Stan predă regulat, elevii dând răspunsuri bune; C. Sa a supliniit pe timpul concentrării pe d. învă. I. Tomulescu. S'a mai constatat că C. Sa a ridicat un frumos cămin cultural, în curtea bisericii, din colectele făcute, care va servi ca sală de catehizare; *Cioara*, unde s'a constatat că părintele paroh Ion Marinescu predă religia cu frumos tact pedagogic; *Vânători*, unde s'a constatat că părintele Adrian Constantinescu predă regulat religia și că a supliniit pe timpul concentrării pe d. învă. Militaru; *Lissa*, unde s'a constatat că părintele paroh Scarlat Georgescu predă regulat religia suplinind pe timpul concentrării și pe d. învă. I. Angheliescu; s'a mai constatat că sf. Sa construiește o frumoasă și monumentală biserică; *Piatra*, unde s'a constatat că părintele Traian Banciu predă regulat religia; *Dracea*, unde s'a constatat că părintele paroh Nicolae Popescu predă religia cu bune rezultate, și că suplinește în timpul concentrării pe d. învă. C. Botin; c. sa a format cor pe două voci cu copiii.

În toate aceste parohii s'a căutat nu numai să se vadă care este realitatea, ci s'au dat îndrumări și sfaturi folositoare tuturor c. preoți de a lucra cu tot entuziasmul și cu tot sufletul în această direcție a formării sufletului creștinesc și românesc a tinerelor vlăstare.

V. In județul Teleorman

În vederea propagandei misionare întreprinsă de Sf. Arhiepiscopie, echipa sa misionară în frunte cu părintele Dumitru Cristescu, consilier referent și d. Al. Lascarov-Moldovanu, cunoscutul conferențiar și duios scriitor creștin, a organizat în orașul Alexandria o înălțătoare manifestație religioasă, în ziua de Duminecă 5 Noembrie a. c.

Încă de Sâmbătă seara, preoții din protopopiat în mare sobor au oficiat vecernia, la catedrala „Sf. Alexandru“, după care d. Al. Lascarov-Moldovanu a făcut o frumoasă meditație religioasă. În cadrul acestei manifestații, corul asociației muzicale din localitate, sub conducerea maestrului Simion Botez, a intonat frumoase imne religioase.

Duminecă dimineața marea catedrală din localitate a fost aproape plină de mulțimea credincioșilor participanți la sfânta slujbă. Un sobor de preoți a slujit sf. Liturghie, răspunsurile fiind date de corul asociației muzicale. Predica zilei a fost rostită de părintele consilier referent, Dumitru Cristescu. P. S. Sa a insistat asupra raporturilor ce trebuie să existe între credincioși și biserică—singura mângâiere sufletească în toate vremurile și în special cele de azi—între adevărata credință a Mântuitorului care trebuie păstrată astfel cum ne-a fost predată, și între păreri izolate ale unora cari s'au rătăcit dela credința adevărată.

După amiază, ședința publică a avut loc în sala teatrului „Victor Antonescu“ care a fost arhiplină, —toți credincioșii fiind dornici să primească sfaturi bune și să asculte îndemnurile creștinești dela trimișii sf. Mitropolii.

Părintele protoiereu Gh. Stăiculescu a făcut prezentarea echipei misionare, făcând în continuare o expunere asupra orașului Alexandria, și arătând că aci este o adevărată temelie creștinească, primii locuitori neadmițând stabilirea în oraș a celor de altă credință, fapt convenit de domnitorii țării. Aduce cuvânt de bun venit echipei misionare, asigurând pe I. P. S. Patriarh că toți locuitorii sunt pătrunși numai de sentimente creștinești, așa cum au dovedit-o întotdeauna.

După cuvântul părintelui protoiereu de prezentare, vorbește d. Al. Lascarov-Moldovanu, cunoscut îndeajuns publicului atât din scrierile sale cu mireasmă creștină cât mai ales din cuvântările d-sale atât de frumoase dela radio. D-sa a fost primit cu nenumărate aplauze, iar conferința care a durat mai bine de o oră, a avut darul să lămurască o mulțime de chestiuni ignorate de multă vreme și de mulți creștini, și să determine o reînviore a sufletelor din totala indiferență față de cuvântul Bisericii.

Corul gimnaziului industrial de fete, sub conducerea d-lui Tase Botez, a executat frumos câteva coruri religioase, după care ia cuvântul d. Alex. Colfescu, primarul orașului, care a mulțumit echipei misionare pentru sfaturile date credincioșilor, asigurând pe I. P. S. Patriarh Nicodim și M. S. Regele Carol II, de întreg devotamentul

cetățenilor alexandreni. Sala în picioare ovaționează îndelung pe I. P. S. Patriarh, intonând tot odată Imnul Regal.

La ora 6, echipa misionară împreună cu câțiva preoți au mers la biserica „Cuvioasa Paraschiva“ unde părintele Pantelimon Ionescu a prezentat asociația „Oastea Domnului“. Aci, părintele D. Cristescu și d. Al. Lascarov-Moldovanu, au vorbit despre rolul bunilor creștini ce propovăduiesc cu timp și fără timp cuvântul lui Dumnezeu, insistând asupra unei cât mai strânse apropieri între credincioși și biserică.

Părintele Pantelimon Ionescu răspunde celor de față, făcând totodată și o expunere a mișcării Oastea Domnului din parohia sa, asigurând echipa sf. Mitropolii că toți credincioșii sunt conștienți față de binefacerile ce isvorăsc din Sf. Scriptură.

După aceasta, echipa misionară a sf. Arhiepiscopii s'a îndreptat spre Capitală, înălțătoarea manifestație religioasă luând sfârșit, într'o atmosferă de caldă credincioșie.

VI. Miercuri 8 Octomvrie a. c., în ziua Sfinților Arhangheli Mihail și Gavril, a avut loc în comuna Letca-Nouă jud. Vlașca, o frumoasă manifestație religioasă.

De dimineață s'a săvârșit Sfânta Liturghie de către un sobor de preoți în frunte cu Părintele consilier Dumitru Cristescu, care la sfârșitul slujbei a predicat poporului despre misiunea sfinților îngeri în lume. Fiind ziua numelui Măriei Sale Mihai Marele Voevod de Alba Iulia, s'a oficiat un Te-Deum. A vorbit părintele Dumitru Cristescu, care a exprimat în cuvinte însuflețite sentimentele de admirație, respect și dragoste pe care întregul popor român le are pentru Marele Voevod, pentru Tron și Rege. A manifestat în același timp mândria tuturor românilor pentru strălucitul Vlăstar Regal, urându-I viață îndelungată.

După masă s'a continuat lucrarea duhovnicească în școala primară locală unde a luat parte mult popor ca și de dimineață la Biserică. A vorbit părintele Dumitru Cristescu despre întărirea și luminarea vieții prin Hristos și Sfânta Evanghelie. Au mai vorbit părintele Vasile Popescu parohii local și dl. învățător D. Ierghelie, care au dat sfaturi și au exprimat omagiul de admirație și de recunoștință pentru Înalt Prea Sfințitul Patriarh Nicodim pentru lucrarea misionară ce o îndrumază în lumea satelor.

Intre cuvântări s'au cântat imne religioase. La sfârșit s'au împărțit gratuit din partea Sfintei Arhiepiscopii 500 de broșuri cu conținut religios. Serbarea s'a terminat cu imnul Regal cântat de întreaga asistență.

A fost o manifestare religioasă în care sufletele au vibrat și trăit pentru cer.

*

VII. In județul Prahova

Duminică 12 Noembrie cor. a avut loc în parohia Ghiaba din jud. Prahova, o frumoasă sărbătoare religioasă, în cadrul căreia s'a sfințit noul pridvor dela biserica locală iar cercul pastoral respectiv și-a ținut ședința sa lunară.

De dimineață s'a săvârșit sf. Liturghie de către un sobor de 7 preoți împreună cu părintele protoiereu Gh. Iliescu și părintele D. Cristescu, care a ținut și predica zilei. P. C. Sa a vorbit despre mila creștină

Cu prilejul Te-Deum-ului oficiat după sf. Liturghie, a vorbit părintele prot. Gh. Iliescu despre însemnătatea și rolul Bisericii ortodoxe, după care părintele paroh Marcel Tulinencu, a făcut o scurtă dare de seamă asupra construcției noului pridvor, aducând cu acest prilej mulțumiri tuturor donatorilor. În numele credincioșilor, a vorbit d. N. C. Ionescu, inspector școlar, care aduce cuvinte de laudă c. sale pentru activitatea ce-o desfășură în parohie.

La sfârșit, părintele consilier Dumitru Cristescu, a vorbit poporului despre măreția lucrării evanghelice dând sfaturi pentru întărirea credinței și învierea conștiinței ortodoxe.

După aceasta, a omagiat opera de renaștere și noua așezare dată țării de către prea luminatul nostru Rege Carol II, precum și deosebita grijă duhovnicească pe care I. P. S. Patriarh Nicodim o poartă permanent pentru sufletele credincioșilor.

La Isoarele

După masă a avut loc în comuna Isoarele, din acelaș județ, o altă mare manifestare religioasă care s'a ținut în monumentală biserică ce se află în construcție, sălile școlii primare locale fiind neîncăpătoare pentru întreaga asistență. Ședința s'a început cu „Tatăl nostru” după care a luat cuvântul părintele protoiereu Iliescu, care a vorbit despre datoriile credincioșilor față de sf. Biserică. D. Arghir, primarul orașului Vălenii de Munte, un distins credincios al bisericii, a vorbit cu multă însuflețire despre cooperare în lumina sf. Evanghelii.

După cuvântul despre dragostea de țară al d-lui inspector școlar N. C. Ionescu, vorbește părintele Dumitru Cristescu despre împărăția lui Dumnezeu pe pământ. Intre cuvântări, corul școlii primare și al gimnaziului industrial de fete din localitate, au executat diferite imnuri religioase sub conducerea părintelui protoiereu.

La sfârșit întreaga asistență a cântat imnul regal, după care s'au împărțit gratuit din partea Sf. Arhiepiscopii, un număr de 700 broșuri cu conținut religios.

VIII. La Vălenii-de-Munte

A doua zi, Luni 13 Noembrie, în ziua sf. Ioan Gură de Aur, a avut loc în Vălenii de Munte întrunirea preoților din protopopiat, în biserica Mănăstirea, unde s'a oficiat un Te-Deum. Au vorbit cu acest prilej părinții: protoiereu Gh. Iliescu despre importanța acestor întruniri și despre opera de zidire morală la care sunt chemați preoții; D. Cristescu, despre strălucirea apostolatului preoțesc, amintind și dând exemplu de adevărat apostolat pe sf. Ioan Gură de Aur, îndemnând totodată pe preoți să lucreze cu tot sufletul în cadrul noiei așezări date țării de M. S. Regele; d. inspector general al ținutului Buccegi, C. M. Popescu și d. N. C. Ionescu inspector școlar, despre strânsa colaborare dintre învățători și preoți, care în timpurile actuale trebuie să-și pună tot sufletul pentru îndrumarea poporului; și d. Arghir, primarul orașului, care în numele cetățenilor din localitate exprimă mulțumiri și sentimente de admirație pentru Biserica strămoșească.

După aceia a urmat diferite consfătuiri pentru întărirea activității misionare-culturale și pentru sporirea operii samaritene, în lumea satelor.

A fost o întrunire plină de frumoase hotărâri duhovnicești.

Până seara, părintele consilier D. Cristescu, însoțit de părintele protoiereu Gh. Iliescu, a inspectat învățământul religios din școlile: Gimnaziul industrial de fete din Isoarele, precum și școala primară din acea Comună, școala primară de băieți din com. Măneciu-Ungureni, școala primară mixtă Miulești, școala primară de băieți din Vălenii de Munte. S'a constatat că preoții predau religia cu frumoase rezultate.

*

IX. În ziua de 21 Noembrie a.c., Intrarea în Biserică a Maicii Domnului, a avut loc în comuna Comișani, județul Dâmbovița, o măreață manifestare religioasă organizată de Sf. Arhiepiscopie a Bucureștilor.

De dimineață s'a săvârșit Sf. Liturghie de către un sobor de 7 preoți în frunte cu preoții: consilier D. Cristescu, misionar Ion Gafton și Protoiereu Al. Popescu Hăbeni. Au asistat la slujbă pe lângă mult popor și Domnii: Colonel Vintilă Georgescu, Prefectul Județului Dâmbovița, Ion Anastasescu, primarul orașului Târgoviște, Maior Matei Gheorghe, Comandantul Batalionului III al Cărelor de Luptă, Prim Pretor Florian Vlădescu, Comandantul Gărzii Frontului Renașterii Naționale Heroiu Ionescu etc.

A predicat cu entuziasm Păr. Misionar Ion Gafton despre renașterea creștină prin Hristos și Sfânta Sa Evanghelie. S'a săvârșit un Te-Deum, după care au luat cuvântul: Părintele consilier D. Cristescu, care a vorbit despre dragostea de țară și Rege, Dl. I. Anastasescu, primarul orașului Târgoviște, care a exprimat admirația pentru lucrarea religioasă săvârșită în acea comună și a dat frumoase sfaturi pentru întărirea credinței ortodoxe, Dl. Col. V. Georgescu, prefectul Jud. Dâmbovița, care a adus mulțumiri I. P. S. Patriarh Nicodim pentru frumoasele lucrări religioase ce le-a organizat în lumea satelor și a premărit opera Prea Luminatului nostru Rege Carol al II-lea, Dl. Maior M. Gheorghe, comandatul Batalionului III al Cărelor de Luptă, vorbind despre lumina credinții pentru întărirea neamului nostru.

După masă s'a continuat lucrarea duhovnicească tot în biserica locală, unde s'a vorbit poporului despre rățacirea adventistă de către: Protoereul Al. Popescu-Hăbeni, Pr. Ion Gafton și Pr. D. Cristescu. Toți au scos în lumină înălțimea și strălucirea adevărilor Bisericii ortodoxe și izvoarele ei de nepieritoare virtuți sufletești, precum și despre întunecimea în care se află cei ce au fost prinși în mrejele acestei rățaciri.

S'au împărțit gratuit din partea Sfintei Arhiepiscopii 500 broșuri cu conținut religios.

X. Duminică 26 Noembrie a. c. a avut loc în orașul Roșiori de vede, o frumoasă manifestare religioasă. De dimineață s'a săvârșit Sf. Liturghie în Catedrala orașului de către un sobor de șapte preoți. A predicat Părintele consilier D. Cristescu despre grija de suflet.

S'a săvârșit la sfârșitul slujbei un Te-Deum, după care a luat cuvântul Protoereul N. Marinescu, Pr. Misionar Fl. Găldău și Pr. D. Cristescu, cari au arătat datorile bunilor români și creștini în ceasurile de față și au premărit noua așezare dată țării de către Prea Luminatul nostru Rege Carol al II-lea. Corul Catedralei a cântat Trăiască Regele.

După masă s'a continuat ședința în Com. Măldăeni-Teleorman, unde s'a desfășurat ședința Centrul parohial Cucueți, în noul și frumosul local de școaiă de curând clădit. Au ținut cuvântări: Pr. Const. Marinescu, parohul local, Pr. Florian Găldău, Pr. D. Cristescu și Părintele Protoereu N. Marinescu, care au vorbit despre întărirea conștiinței ortodoxe și a luminilor Sfintei Evanghelii.

Între cuvântări s'a desfășurat un bogat program străjeresc sub conducerea domnilor învățători din localitate. S'au împărțit gratuit 500 de broșuri din partea Sfintei Arhiepiscopii.

CĂRȚI

Iisus Hristos de Mgr. Em. Bougaud.

Traducere de C. Ceruleanu

Lucrarea cu titlul de mai sus a fost scrisă pela anul 1880, de către Vicarul general al Episcopiei din Orléans, Franța, Mgr. Em. Bougaud. Ea formează al doilea volum dintr'o operă de proporții mari, cuprinsă în cinci volume și intitulată: *Creștinismul și timpurile de față*.

Traducătorul, D-l C. Ceruleanu, ne lămurește în studiul introductiv, că această carte, care „ne arată frumusețea minunată a vieții lui Iisus Hristos“, l-a răpit și l-a făcut să ceară autorizarea ca să o traducă „pentru hrana sufletească a neamului nostru românesc“.

Viața lui Iisus Hristos a Monseigneurului Em. Bougaud apare în Franța într'un timp, când sufletele credincioșilor catolici francezi erau sdruncinate în credință și chiar desorientate într'o mare măsură. La 1863 apăruse faimoasa „Viața a lui Iisus“ de Ernest Renan, studiu istoric, făcut din punct de vedere raționalist, cu înlăturarea oricărui element supranatural, și concluziunile

la care ajunsese autorul în această carte, erau cu totul contrarii învățăturii oficiale a Bisericii. Chiar dacă Renan, prin defecțiunea lui fusese condamnat și lucrările lui puse la index, totuși cartea lui despre Iisus făcuse valvă și fusese citită cu interes de multă lume.

Tot cam în timpul acela, celebrul teolog din Württemberg, David Strauss, publică răsunătoarea lui lucrare „Viața lui Iisus“, în care, întemeiat pe studiile lui asupra începuturilor creștinismului, ajunge la concluziunea că istorisirea evangheliilor este un veritabil mit.

Ar mai trebui adăugat poate, la acestea, că conciliul dela Vatican din anul 1870, în care s'a decretat infailibilitatea Papei, a pus sufletele catolicilor la o grea încercare, până acolo că multe din ele au ieșit din Biserică.

Mgr. Em. Bougaud se situează, în rândul acelor cari, prin scrisul lor, au încercat să redea sufletelor credincioase liniștea interioară și încrederea în divinitatea învățăturii creștine. Din notele biografice, care însoțesc volumul Iisus Hristos, cititorii vor putea vedea că el a scris

un mare număr de lucrări, pentru întărirea credinței și a sentimentului religios în sufletele credincioșilor. Dar mai ales, a scris el această carte despre viața lui Iisus Hristos, în care a căutat să zugrăvească chipul adevărat al Fiului lui Dumnezeu și Fiul Omului, pe temeiul relațiilor Sfintelor Evanghelii, ajungând la concluziuni contrare celor ale lui Renan și Strauss. Curând după Mgr. Em. Bougaud, va încerca acelaș lucru Père Didon, dând la iveală în 1890 cartea lui atât de frumos scrisă, *Viața lui Iisus Hristos* în 2 volume. Curentul în această a doua jumătate a secolului trecut, era să se introducă procedeele științei în toate domeniile cugetării, și potrivit lui și Mgr. Bougaud, ca și P. Didon mai târziu, întrebuițeau metodele exegesei contemporane pentru a demonstra adevărul religiunii creștine.

Lucrarea lui Bougaud este scrisă într'un spirit de credință neșovăelnică și ea are darul să întărească și în sufletul cetitorului credința în adevărul și divinitatea învățăturii creștine și în dumnezeirea lui Hristos.

Cetirea ei îți lasă o imagine limpede și completă a Fiului lui Dumnezeu, și prin ea textul Evangheliilor îți apare viu și luminos, sufletul se simte înălțat și inundat de lumină și un sentiment puternic și binefăcător de încredere și adorațiune pune stăpânire treptat, treptat, pe întreaga ta ființă.

Oricât s'ar spune de mult despre frumusețea acestei scrieri, ea nu poate fi apreciată și gus-

tată în întregime decât prin cetirea ei.

Deaceea noi ne îngăduim a o recomanda călduros fraților preoți, ca să o citească și să o păstreze printre cărțile de căpătăiu, spre folosul lor sufletesc și spre a-și îmbogăți evlavia lor și puterea de înrăurire asupra credincioșilor, lor.

Cartea are trei părți. Partea I-a, dă scurte caracterizări ale celor patru evanghelii, care se încheie cu două mici capitole despre „*armonia celor patru evanghelii*“ și despre „*Timpul și locul unde s'a desfășurat viața lui Iisus*“. Partea II-a tratează despre viața lui Iisus Hristos, dela naștere până la înălțare la ceruri. Iar partea III-a, cuprinde „*concluziunile logice ale vieții lui Iisus Hristos*“.

D-l C. Ceruleanu, traducătorul, căruia i se cuvine toată admirația pentru râvna creștinească de care a dat dovadă și toată recunoștința pentru osteneala ce a luat de a da cetitorilor români această lucrare pe graiul nostru, a avut buna idee de a da la începutul cărții prețioase note biografice asupra autorului Mgr. Em. Bougaud și asupra lucrărilor sale.

Traducerea este imprimată la editura „Cugețarea“, și costă 120 lei.

Ne-am făcut o datorie de preot, credem noi, față de frații de apostolat, scriind despre această lucrare și recomandându-o călduros.

Preotul N CAZACU
dela Biserica Batiște

CRONICA INTERNĂ

Momente de spiritualitate românească

I. Dania Prea Luminatului nostru Rege Carol al II-lea pentru pâinea copiilor.

Insemnăm aci fapta de înaltă mărinimie a Monarhului cu inima caldă și milostivă, care a dăruit două milioane și jumătate pentru cantinele școlare. Din noianul de griji și înalte preocupări pentru destinele neamului, iată că Marele Suveran, își îndreaptă inima către generațiile școlărești și le ajută cu părintească iubire din banul său. Din mulțimea daniilor făcute cu inima largă către nenumărate ctitori, către oștirea Țării, către plugăria românească, iată cum Prea Luminatul Rege Carol al II-lea sprijină școlăria română. Cu faptă directă și imediată Regele Țării ajută prin neprețuitul Său dar atâtea ființe plâpânde din lumea tinerilor vlăstare ale Țării. Generațiile de azi au nespusa și înalta favoare de a fi sprijiniți nu numai de cuvântul și îndrumarea luminată a Domnului Țării dar și de fapta Sa grăitoare de înțelepciune cerească, și de inimă atât de milostivă. Țara întregă și Biserica drept măritoare proslăvește pe Majestatea Sa Regele Carol al II-lea, Marele Voevod al culturii și al virtuții evanghelice și se

pleacă cu respect în fața Augustei faptei pentru copiii neamului.

II. Mitropolia Olteniei, Râmnicului și Severinului.

Prin înalt Decret regal s'a înființat de puțin timp o nouă Mitropolie ortodoxă română: a Olteniei Râmnicului și Severinului, înființare care corespunde unui vechiu deziderat al credincioșilor de peste Olt, și care leagă din nou de trecut firul istoric al glorioasei tradiții bisericești.

În nenumărate rânduri oltenii și-au exprimat dorința lor de a avea o Mitropolie, așa precum însăși istoria îi mărturisește existența chiar în sec. XIV-lea. Cu acest an dorința lor și-a dobândit împlinirea întocmai, prin înalta hotărâre regească dela 8 Mai a. c., când cu ocazia aniversării centenarului Regelui Carol I la T. Severin, M. S. Regele, ctitorul de seamă al atâtor locașuri de închinare și multor instituțiuni bisericești a promis celor de față înființarea acestei mitropoli. A voit prin aceasta Augustul Suveran ca să lege de această comemorare a glorioșului nostru trecut istoric, o faptă de credință, de dragoste pentru cele sfinte și de nădejde pentru întărirea și mai puternică a vieții

sufletești a credincioșilor noștri. Și această înaltă promisiune prin aducerea ei la îndeplinire într'un timp așa de scurt, capătă o aureolă de sfântă și înălțătoare operă—bisericească și națională în acelaș timp — care alături de tipărirea Bibliei și a o mulțime de opere în domeniul cultural-religios, pe care Brâncoveanul culturii și Bisericii noastre strămoșești le-a clădit pentru binele și prosperitatea acestei Țări.

Dar mai presus de toate această nouă mitropolie corespunde totodată și unei necesități istorice. Trecutul este martor că în sec. XIV exista o mitropolie prin părțile Severinului. Cu timpul, această mitropolie și-a continuat funcționarea la R.-Vâlcea, păstrându-se în titulatură și vechiul scaun de reședință, iar prin înființarea actualei mitropolii la Craiova, cu titulatura: a Olteniei, Râmnicului și Severinului, se continuă astfel legătura istorică, până în zilele noastre.

Iată, așa dar, cât de necesară era înființarea acestei mitropolii, în acest colț glorios de țară, unde s'au păstrat ca nicăieri neatinse mărturiile glorioase ale credincioșiei oltenilor, păstrate fie în lespezile reci de piatră sau pe îngălbenitele foi de pomelnic din mânăstirile vovodale, presărate ca niște tainice făclii luminoase pe tot întinsul Olteniei. Și cu atât mai necesară pare această regală înfăptuire, cu cât ea a fost legată de o comemorare scumpă nouă Românilor, și în deosebi Oltenilor, al căror păământ s'a învrednicit a primi cel dintâi pe Marele nostru Rege Carol I.

III. Fapta preoției din Jud. Teleorman.

Aflăm cu multă bucurie că preoțimea din jud. Teleorman, în aceste timpuri de îngrijorare pentru scumpa noastră Țară, a sprijinit alături de autorități, colectarea a 80 de vagoane de porumb pentru înzestrarea oștirii noastre brave. Această colectă reprezintă dania făcută de

plugărirea teleormăneană. Dela cei mai bogați și dela marii proprietari acum se continuă colecta. Nădăjduim că se va colecta și mai mult dela aceștia cărora Dumnezeu fe-a dăruit mai mult și cari au aceeași înțelegere și inimă caldă pentru oștire.

Remarcăm strădania și fapta frumoasă a preoției din Teleorman, careia îi aducem cuvânt de laudă și de îndemn de a continua până la jertfă lucrarea sa de ajutorare a neamului în aceste zile. Suntem siguri că întreaga preoțime lucrează pe cărarea luminoasă a sprijinirii celor concentrați și a oștirii. Prin fapta curată și prin jertfă să arate preoțimea dragostea de Țară și neam.

IV. Renașterea în învățământ.

Prin noua lege a învățământului secundar, s'a deschis Tineretului o nouă etapă de o deosebită importanță socială. Acordarea diplomei de bacalaureat a elevilor pregătiți de multe ori într'o atmosferă de enervare, creia o situație de nesiguranță din care nu câștiga nici societatea, iar cultura desigur păgubea. Excețența Sa Domnul Petre Andrei Ministrul Educației Naționale, inspirându-se din luminile programatice ale Frontului Renașterii Naționale, prin noua lege a învățământului dă posibilitatea să se selecționeze valorile și să se promoveze elitele. Se stabilește prin noua lege că diploma de absolvire a școlii secundare se dă fără examen de bacalaureat, tuturor elevilor ce au trecut cu bine clasele liceului. Această diplomă le dă dreptul să beneficieze de termen redus la armată, să se înscrie în institute și școli speciale de tot felul și să ocupe slujbe pentru care se cere diploma de absolvire a liceului. Iată cum se dă posibilitate tinerilor să urmeze școli de specialitate, să ocupe slujbe, precum și să se continue studiile la universitate elitelor intelectualității.

S U M A R U L :

Măria Sa Marele Voevod de Alba-Iulia a depus jurământul ca senator de drept	* * *
Chemare și indemn către cucernicii preoți din această de Dumnezeu păzită Eparhie	<i>Nicodim</i> Arhiepiscop Patriarh
Cuvânt rostit de părintele dr. V. Vasilache cu prilejul instalării P. C. Sale ca director al cancelariei, Sf. Arhiepiscopii	Protos. <i>V. Vasilache</i>
Un vlădică de neuitat : Iosif Naniescu	<i>Al. Lascarov-Moldovan</i>
Despre ierarhia bisericii	Pr. <i>M. I. Stănescu</i>
Misiunea actuală a bisericii ortodoxe răsăritene, misiunea externă a bisericii noastre	Pr. <i>G. Diclescu</i>
Sfințirea bisericii monumentale din com. Bila jud. Vlașca	Pr. <i>T. Negoită</i>
Sfințirea bisericii din com. Malu-Teleorman	Pr. <i>Ioan I. Hristescu</i>
Lucrarea misionară la sate a Sf. Arhiepiscopii	* * *
Cărți	Pr. <i>N. Cazacu</i>
Cronica Internă.	